

Tanuld meg! Csináld! Tanítsd!

(Vezetés)

Ifjúsági imahét

2010. március 20-27.

IMPRESSZUM

KIADJA:

a Hetednapos Adventista Egyház
Magyar Uniója
2119 Pécel, Ráday u. 12.
Tel.: (06-28) 547-360
Fax: (06-28) 452-229

FELELŐS KIADÓ:

Ócsai Tamás

FELELŐS SZERKESZTŐ:

Zarkáné Teremy Krisztina

A MŰ EREDETI CÍME:

Learn! Do! Teach!

SZERZŐ:

Eike Mueller

EREDETI KIADÁS:

General Conference of Seventh-day
Adventists, Youth Department,
2010

FORDÍTOTTA:

Zarkáné Teremy Krisztina

LEKTORÁLÁS ÉS KORREKTÚRA:

Drábikné Bérces Ágnes

NYOMDAI ELŐKÉSZÍTÉS:

Kiss Virág

NYOMDAI MUNKÁK:

Print 2000 Nyomda Kft.
6000 Kecskemét, Végvár u. 71/b.

FELELŐS VEZETŐ:

Kovács András
ügyvezető igazgató

Előszó

Kedves Fiatal Barátom!

Gondolom, a cím láttán görcsbe szorul a gyomrod, de az is lehet, hogy felvillanyozódsz. A reakciódat alapvetően az határozza meg, mit gondolsz a vezetésről. Vannak, akik ténylegesen menekülnek a közszereplés mindenféle formájától, mások pedig mintha mikrofonnal és vezetéstudományról szóló könyvvel a kezükben születtek volna.

Ez az imaheti anyag meggyőzött arról, hogy alaptermészetinktől függetlenül mindannyian lehetünk vezetők. Sőt, ez nemcsak lehetőség, hanem a világtörténelem legkiválóbb Vezetőjének egyértelmű vágya. Miért is ne? Hiszen mindannyian ismerjük Jézust, tudjuk, hogy Nála van a válasz az emberek kérdéseire. Ha jobban belegondolok, nem is tehetünk másként, mint hogy akiket szeretünk, azokkal megosztjuk tapasztalatainkat.

Lehetsz a pünkösdkor tapasztaltakhoz hasonló hatást kiváltó prédikátor, de pontosan olyan értékű a mennyei értékrendben az is, ha Pétereket vezetsz Jézushoz. A lényeg, hogy higgy benne: Isten téged is elhívott, mert szüksége van a személyiségedben rejlő értékekre!

*Kalocsai Tamás
az Ifjúsági Munkacsoport vezetője*

(A bibliaszövegeket az új protestáns bibliafordításból idézzük.)

A hívás

Alapigék: Márk 1:16-18; Máté 28:16-20

Hogy éreznéd magad, ha egy sikeres nagyvállalat csúcsvezetője felhívna a mobilodon, és ezt mondaná: „Üdvözlöm! Igen sok jót hallottam önről, ezért szeretném felkérni a világcégem alelnökének.” Hogy fogadnád a felkérést? Mit válaszolnál neki? „A legnagyobb örömmel! Valójában mindig is ezt akartam csinálni!” - mondanád talán. Vagy inkább így felelnél: „Nem is tudom. Nem hiszem, hogy éppen én lennék a megfelelő ember erre. Mindenesetre nagyon köszönöm az ajánlatot!” Valószínűleg a választodat befolyásolja - legalábbis részben -, hogy milyen a személyiséged. Van, aki természetéből adódóan nyílt, közvetlen, aki a társaság lelke, és otthon érzi magát a színpadon, mikrofonnal a kezében. Mások viszont zárkózóttak, csendesebbek, szívesebben maradnak háttérben.

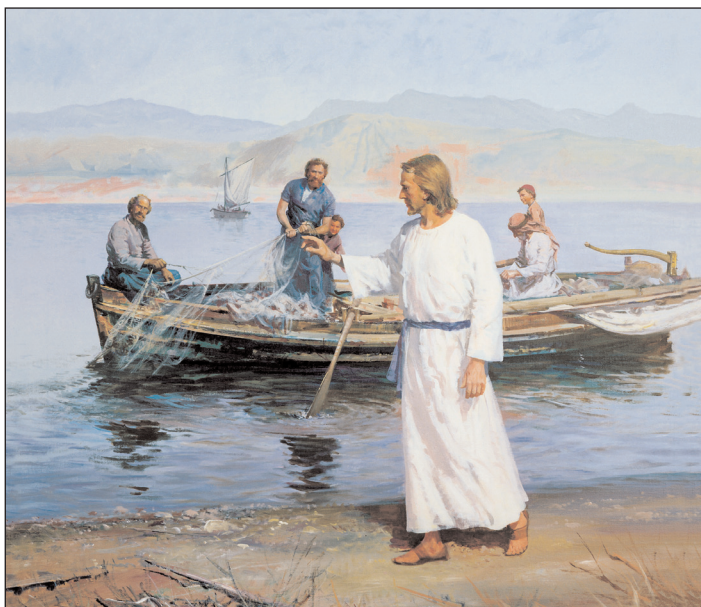
Visszont mi történne, ha Jézus hívna el vezetőnek?

Jézus a tóparton szólította meg Pétert, András, Jakabot és Jánost. *János evangéliumából* tudjuk, hogy már korábban is találkoztak, de a halászok akkor még nem lettek teljes egészében Jézus követői. Jézus tehát felkereste őket munkaidőben. „Amikor a Galileai-tenger partján járt, meglátta Simont és András, a Simon testvérét, amint hálókat vetettek a tengerbe, mivel halászok voltak; és így szólt hozzájuk Jézus: »Jöjjetek utánam, és emberhalászokká teszlek benneteket.« Erre azok a hálókat otthagyva azonnal követték őt” (Mk 1:16-18). Érdekes, hogy Jézus nemcsak ennyit mondott: „Kövessetek engem!” Hozzá tett még egy mondatot, ami szójáték gyanánt nagyszerű, de igazából nem könnyen érthető: „és emberhalászokká teszlek benneteket.” Mégis, hogyan kell embereket halászni? Csalival, horoggal és horgászbottal?

A kifejezés megfejtéséhez először nézzük meg, mit értett Jézus azon, hogy „Jöjjetek utánam”! Szó szerint azt mondta nekik, hogy „Gyertek utánam!” Emlékszem, hogy tízéves koromban az Alpok hófödte hegységében kirándultunk. Az öcsémmel együtt vastag síruhát és hótaposó csizmát viseltünk, ami ma elég furcsának tűnik. Az út hirtelen kikanyarodott az erdőből és egy kis erdei átjáróban folytatódott, amit vastag hótakaró borított. Először nagyon megörültünk ennek, de

az örömünk csak addig tartott, amíg meg nem próbáltunk átvágni a havon. Nekünk derékig ért a hó. Óriási erőfeszítések árán mindössze három lépést tudtunk megtenni, és teljesen elakadtunk. Akkor az édesapám előrement, hogy szó szerint utat vágjon a hóban. Nekünk pedig arra kellett vigyázni, hogy pontosan a nyomában maradjunk. Jézus is éppen erre gondolt, amikor kérte a két testvérpárt, hogy kövessék Őt. „A lábnyomomban gyertek!” Ezt jelenti tanítványnak lenni. A halászok szóhasználatával élve így is mondhatnánk: Jézus a *Halász*, aki kiválasztja és elhívja a követőit. Jézus a *Halász*, Péter és András pedig a *hal*.

Persze Jézus ezzel még nem fejezte be. „*Emberhalászokká teszlek benneteket.*” Milyen furcsa mondat! Azt mégis pontosan bemutatja, hogy mit tervezett velük Jézus: kövessék Őt és halásszanak embereket. Az *emberhalász* kép Péter és András munkájára vezethető vissza. A testvérek nappal is, éjjel is elhagyták falujuk biztonságos környezetét, csónakba szálltak és kihajóztak a kiszámíthatatlan vizű tóra. Gyakorlott mozdulatokkal kivetették hálójukat, hogy halakkal térjenek a partra, s e közben az életüket kockáztatták. Most meg kell tanulniuk ugyanezt

tenni az emberek között. El kell hagyniuk azt a területet, ahol kényelmesen, biztonságban érzik magukat, hogy gyakorlott szakértelemmel kapcsolatot teremtvén az emberekkel, Isten országa partjaira gyűjtsék, azaz Krisztushoz vezessék őket.

Jézus kezdettől fogva világosan kifejezte, hogy az még nem elég, ha csak követik Őt; azzal még nem érnek célba, csak a startvonalhoz állnak fel. Elejétől kezdve arról beszélt, hogy a követő bizonyos céllal van ott, nevezetesen azért, hogy vezető legyen belőle. A tizenkét tanítvány útnak indult Jézussal, de nem csupán követték a Mestert, hanem tanultak is tőle. Az emberhalászok kiképzőtáborába mentek, aminek a végén már nem egyszerűen követők voltak, hanem vezetők váltak belőlük. Éppen ezért nem is meglepő, hogy Jézus szolgálata során a tizenkettőtől első sorban *tanítványnak* nevezték, később azonban főleg *apostoloknak* mondták őket, ami azt jelenti, hogy „küldött”. Azt a küldetést végezték, amit Jézus bízott rájuk: Krisztushoz vezették az embereket.

„Ha mindenkiből vezető lesz, akkor ki fogja követni őket?” – kérdezhetnéd. Valóban érdekes, hogy Jézus először Pétertől és Andrától is azt kérte: „Kövess engem!”. Péter, a született vezetőegyeniség talán így válaszolhatott volna a „*Csúszvezetőnek*”: „Elég soká tartott, mire megkértél! Természetesen követlek. Szükséged van rám.” Andrással azonban más volt a helyzet. Kedves és halk szavú, mindig a második helyen áll, de ez egy cseppet sem zavarja. Adottságai egészen eltérnek a reflektorfényben fürdő Péterétől.

Az egész Újszövetségben azt láthatjuk, hogy Jézus nemcsak a tizenkét tanítványt hívta el vezetőnek, hanem minden keresztényt, így bennünket is. Közvetlenül mennybemenetele előtt félreérthetetlen kijelentést tett: „*Menjete el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet...*” (Mt 28:19). Az *apostolok cselekedetei* pedig beszámol arról, hogyan teljesítették küldetésüket az apostolok. A könyv telis-tele van olyan emberekkel, akik először hívóvé lettek, majd vezető vált belőlük a környezetükben. Voltak közöttük olyan asszonyok, mint Lídia, Priscilla és Juniász, a férfiak közül Apollóst, Pált, Barnabást és Akvilát említhetjük, vagy a fiatalabb Timóteust és János Márkot. Vezetési stílusukra nézve nagyon is különbözőek voltak, az evangélistától a csendes fiatalig. Pál kézikönyv gyanánt két levelet is írt az ifjú prédikátornak, Timóteusnak, és ezekben belefoglalta, mit is jelent a gyülekezet vezetőjének lenni. „*Igaz beszéd ez: ha valaki püspökségre törekszik, jó munkát kíván*” (1Tim 3:1). Péter pedig igen határozott kijelentést tett: „*Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonba vett népe, hogy hirdessétek nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket*” (1Pt 2:9). Miféle király az, aki nem vezeti a népét? Milyen pap az, aki nem vezeti az istentiszteletet? Isten mindannyiunkat erre hívott el, kit kit a saját lelki ajándékaival! Nem várja mindenkitől, hogy prédikáljon, tanítson; azt azonban igen, hogy Jézushoz vezessen embereket.

Miért kéri ezt tőlünk Jézus? Miért is nehezíti meg az életünket azzal, hogy vezetőnek hív el? Jó kérdés! Én pedig csak egy részleges választ adhatok erre. Mert ennek az ellenkezője is igaz. Nehezebb úgy üdvözülni, ha valakiből nem lesz *emberhalász*. Ha valaki nem vezet Jézushoz

embereket, akkor neki magának is nehéz lesz az üdvösség. Az ifjúsági csoportomból egy lány megkérdezte: „Nem szereztem még tapasztalatot Istennel, és nem is tudom, hogy létezik-e egyáltalán, vagy törődik-e velem. Mit tegyek?” Imádkoztunk, de semmi nem történt semmi. Az összes „jó” választ elmondtam neki, de még azután sem történt változás. Én pedig nem tudtam, mit tegyek, mit mondjak. Ma elmondanám neki, amit bárcsak akkor is tudtam volna: Nem baj, ha még nem értesz egészen minden egyes tanítást, nem baj, ha még nem tudsz kívülről minden bibliaszöveget, csak menj, és a benned lévő kis szeretetet add tovább, és mondd el azt a keveset is Jézusról az embereknek, amit már tudsz! Tudod, hogy mikor lelkesítette a tanítványokat leginkább a hit? Amikor Jézus nem volt mellettük. Elküldte őket, hogy segítsenek egy kicsit, gyógyítsanak, adjanak tovább egy keveset abból, amit már tudnak, ők pedig örömmel tértek vissza (lásd Lk 10:17). Kezdd el használni talentumaidat! Segíts másoknak! Ne várj villámásra, hanem indulj el! Legyél hasznos a környezetemben, segíts azoknak, akiknek szükségük van rá, látogasd meg azokat, akik szomorkodnak és vigasztald az elnyomottakat! Akkor saját magad is tapasztalatot szerezhetsz Jézussal. Kezdd el használni a lelki ajándékaidat! Amit nem használsz, az elvész. Gondolkoztál már azon, hogy miért válhat lágymeleggá a gyülekezet? A lelki élet sorvadása miatt. Ha nem használjuk lelki izmainkat, azt is elveszítjük, amit eddig elértünk. Aki nem vezet másokat, ő maga is el fogja téveszteni az utat. Túlságosan gyakran előfordul, hogy megpróbáljuk lerövidíteni a lelki utunkat. Közösségi szinten visszacsúszunk a követés taposómalmába, miközben megfélekedünk arról, hogy másokat kellene Krisztushoz vezetnünk. Most pedig rajtad a sor!

Jézus annál messzebb is akar vezetni, mint hogy pusztán egy követője légy. Jézus hív. Ne próbálj meg lecsúszni a Jézussal megteendő utadból! Vállald a kockázatot! Legyen belőled is *emberhalász*!

„*Jól van, jó és hű szolgám, a kevésen hű voltál, sokat bízok rád ezután, menj be urad ünnepi lakomájára*” (Mt 25:21)!

Beszéljünk róla!

- Mit mondunk saját lelki utunkról?
- Olvassuk el Mózes és Ézsaiás elhívásának történetét (2Mózes 3–4; Ézsaiás 6)! Milyen hasonlóságot és különbséget találunk a két történet között?
- Mennyiben különbözött a két próféta elhívása a tanítványokétól?
- Vajon Jézus téged mire hív el?

Szenvedély

Alapigék: 1Korinthus 13; Róma 12

Nincs is jobb annál, mint amikor egy havas téli délután, vagy éppen egy meleg nyári estén – tulajdonképpen bármikor – stratégiai társasjátékot játszhat az ember. Engem nem hoznak tűzbe a videojátékok, sem a buta csapatjátékok, de amikor a barátokkal körbeülünk egy asztal és a következő lépést latolgatjuk stratégiai szempontból – az izgalmas! Gondolhatja bárki, hogy elment az eszem, de nekem ez a szenvedélyem. Mielőtt összeházasodtunk, a menyasszonyommal regisztráltunk az egyik áruházban (amelyiknek szerencsére fantasztikus játékosztálya volt!). Egy bevásárlókocsiba összeválogathattunk bármit, amit azután egy asztalon kiállítottak, és a rokonaink, barátaink ezekből vásárolhattak nekünk nászajándékot. A feleségem hasznos ajándékok után nézett: fazekakat, serpenyőket válogatott, meg dísz tárgyakat, pl. vázákat. Én viszont sietve elindultam a társasjátékok felé, és a kocsit félig meg is töltöttem játékokkal. A menyasszonyom megdöbbenve emlékeztetett arra, hogy *valójában* mire is van szükségünk. Én azt feleltem neki, hogy csak a barátaink számára akartam bővíteni a választási lehetőséget, és így bárki kedve szerint vásárolhat majd nekünk. Igen, a legjobb ajándékokat vehetik meg. Amikor az esküvő után a csomagjainkat bontogattuk, legnagyobb örömömmre (és persze a feleségem bosszúságára) azt találtuk, hogy a kiválogatott ajándékok közül szinte az összes játékot megvették a barátaink, de a hasznos dolgok és dísz tárgyak jórészt az üzletben maradtak. Örültség? Nem! Csak szenvedélyes játékszeret. Nagyszerű barátaim vannak!

Van valami, amit ennyire szerettek? Az apostolokban is égett a szenvedély, persze nem a közönséges játékok iránt. Szennvedélyesen szerették az embereket. Pál a szenvedélytől fűtött élet mintaképe. Bármit elviselt: bántalmazást, ütlegetést, kimerítő utazásokat és a szegénységet is, mert olyan szenvedéllyel igyekezett az emberek javát keresni – azokét is, akiket nem is ismert! Végül mártírként halt meg, amivel annak bizonyítékát adta, hogy az emberek iránti szeretete még az élni akarásánál is erősebb volt. Szíve mélyéről szólt: „...*nagy az én szomorúságom, és szüntelen fájdalom gyötri a szívemet. Mert azt kívánom, hogy inkább én magam legyek átok alatt, Krisztustól elszakítva, testvéreim, az én test szerinti rokonaim helyett; akik izráeliták...*” (Róm 9:2-4). Elszégyellhetjük magunkat, ha ezt halljuk! A többi apostol is pontosan ilyen lelkesedéssel

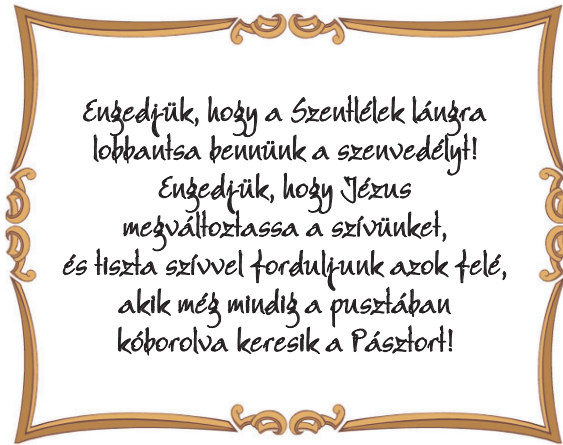
végezte küldetését. Jeruzsálemben, Júdeában és Samáriában prédikáltak. Áttörték a faji, nemzetiségi határokat, nem tettek különbséget férfiak és nők között, hogy mindenkit Jézushoz vezethessenek. Végül János kivételével mindannyian mártírként haltak meg, mert az *üzenetet* közvetítették.

Aki figyelemmel kíséri, ahogy Jézus felkutatja az elveszetteket, de mégsem kezd szenvedélyesen gondolni a sorsukra, az csak szemlélődő, és nem követője Krisztusnak. Aki közömbös marad az emberek iránt, az nem lett Jézus tanítványa.

Persze a tanítványok nem törődtek mindig ennyire az emberekkel. Ők voltak azok, akik elküldték a gyerekeket, tüzet kértek a mennyből a hitetlenekre és elítélték az aszszonyt, aki drága illatszerrel mosta meg Jézus lábát. Pálnak még az első keresztények bebörtönzésében és megkínzásában is szerepe volt. Amikor azonban megengedték, hogy Jézus átformálja őket, lángra lobbant bennük a Krisztus és a küldetésük iránti szenvedély. Te is megengedheted Jézusnak, hogy egészen megváltoztasson, és akkor benned is felgyulladhat a szenvedély lángja! Jézus is olthatatlan szenvedéllyel szereti az embereket. Az volt a küldetése, hogy megkeresse az elveszett bárányokat, és visszavigye őket. Ha éppen hosszú kilométereket kellett gyalogolnia a poros, iszonyúan forró sivatagban, ahol az út mellett rablók leselkedtek, csak azért, hogy Zákéussal vacsorázzon, vagy meggyógyítsa Bartimeust – Jézus nem habozott. Amikor pedig az ellenséges samaritánus területen kellett átkelnie a tűző nap hevében, csak hogy találkozzon a kútnál az asszonnal, Jézus arra is kész volt. Aki figyelemmel

kíséri, ahogy Jézus felkutatja az elveszetteket, de mégsem kezd szenvedélyesen gondolni a sorsukra, az csak szemlélődő, és nem követője Krisztusnak. Aki közömbös marad az emberek iránt, az nem lett Jézus tanítványa.

Dolgoztam már együtt „makulátlan” vezetőikkel: kellemesek, jó modorúak, udvariasak és mindig tudják a helyes választ, de nem fűti őket a szenvedély az emberek iránt. Kötelességet teljesítenek. A kötelesség fárasztó teher. Azért végzik a munkát, mert Jézus elvárja. Dolgoztam olyanokkal is, férfiakkal és nőkkel egyaránt, akik első látásra nagyon keménynek tűntek, hamar kijöttek a sodrúkból és előfordult, hogy nem bántak kesztyűs kézzel az

emberekkel, de hatalmas a szívük. Szenvedélyesen keresik mindazoknak a javát, akik csak az útjukba kerülnek. Összebarátkoznak hajléktalanokkal, punkokkal, olyanokkal, akiket a társadalom kivet, mert őszintén törődnek az emberekkel. Nem kell tökéletesnek lennünk. A kis hibáinkat el fogják nézni, ha látják, hogy igazán törődünk velük, szeretjük őket. „Ha emberek vagy angyalok nyelvén szólok is, szeretet pedig nincs bennem, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy pengő cimbalom. És ha prófétálni is tudok, ha minden titkot ismerek is, és minden bölcsességnek birtokában vagyok, és ha teljes hitem van is, úgyhogy hegyeket mozdíthatok el, szeretet pedig nincs bennem: semmi vagyok. És ha szétosztom az egész vagyonomat, és testem tűzhalálra szánom, szeretet pedig nincs bennem: semmi hasznom abból” (1Kor 13:1-3). A legfontosabb, hogy éjjen bennünk a szenvedély! Szeressük az embereket! Engedjük, hogy a Szentlélek lángra lobbantsa bennünk a szenvedélyt! Engedjük, hogy Jézus megváltoztassa a szívünket, és tiszta szívvel forduljunk azok felé, akik még mindig a pusztában kóborolva keresik a Pásztort!

Ismeritek azt a játékot, hogy „Mit látsz?” Egyszerű: le kell feküdni a füves réten, és miközben a kergetőző felhőket nézitek, azt kell kérdezni a többiektől: „Mit látsz?” Ha szabadjára engedjük a fantáziánkat, láthatunk furcsa állatfigurákat vagy arcokat. Előfordulhat, hogy ugyanazt a felhőt nézik többen, de mindenki mást vél felfedezni benne. Ugyanez a helyzet az emberekkel is.

Előfordulhat, hogy a közösségünkön kívül álló emberekre úgy tekintünk, mintha valami fertőző betegségük lenne. Mintha nem mernénk szóba állni velük, nehogy ránk ragadjon valami. Ettől ők úgy érezhetik, hogy íté-

kező magatartásunkkal elutasítjuk őket, vagy legalábbis gőgösnek gondolhatják a keresztényeket. Mindkét eset igencsak ártalmas. Jézus azonban sosem viszonyult így az emberekhez. „Krisztus sosem zárkózott el az emberekkel való barátságos beszélgetéstől. Elfogadta a meghívást, akár a farizeus, akár a vámszedő hívta... Krisztus így tanította a követőit a megfelelő viselkedésre úgy a hívők, mint a hitetlenek társaságában” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 6. köt. 172-173. o.). Mit látok? Azt, hogy Isten gyermekei csupa rossz helyen keresik Istent. Látok férfiakat, akik még nem találták meg az örök boldogsághoz vezető utat, nőket, akikben torz kép él Istenről, mert senki nem mutatott nekik jobbat. Ők is éppen úgy Isten gyermekei, mint mi vagyunk, ezért ne nézzük le, inkább szeressük őket!

Amikor Kolorádóban voltam lelkész, hallottam arról, hogy egy német klub működik a helyi egyetemen. Arra gondoltam, hogy szeretnék kapcsolatba kerülni Istennek azokkal a gyermekeivel, akik még nem ismerik Jézust. Az összejöveteleket a helyi bisztró kistermében tartották. A klub tagjai eléggé barátságosak voltak, és nem zavarta őket, hogy vizet ittam jéggel, miközben ők sört kortyolgattak. Megismerkedtem néhány egyetemistával, és gyakrabban is találkoztunk. A következő néhány hónapban elmentünk együtt síelni és társasjátékot játszottunk. Amikor lerobbant az autójuk, én vittem őket dolgozni, amikor pedig nekem volt szükségem segítségre, hajnalig maradtak és velem pakoltak. Idővel kíváncsiak lettek rá, hogy mi is a dolga annak a lelkésznek, aki a fiatalokkal foglalkozik, ezért ellátogattak szombaton az ifjúsági csoportba. Elkezdtünk a hitről beszélgetni, és egy párszor az istentiszteletre is eljöttek. Mire elköltöztem, már jó barátaim lettek, és a következő öt évben is tartottuk a kapcsolatot. Az *emberhalászat* legjobb módja, ha őszinte és ragaszkodó barátok leszünk. Biztosan belekerülünk kényelmetlen helyzetekbe, amikor határozottan ki kell tartani amellett, amit a Biblia mond. Mutassunk példát, úgy vezessük másokat a jobb élet felé! Jézus nem rendőrnek hívott, hanem azért, hogy szenvedélyesen keressük az embereket!

Beszéljünk róla!

- Mi az, amit szenvedélyesen szeretsz?
- Hogy lehet az, hogy keresztényeket lázba hoz egy focivagy kosárlabda meccs, de amikor a hitről van szó, csak unottan hallgatnak?
- Olvassuk el Róm 12:10-11 verseit! Pál számára mi volt fontos ebben a részben?
- Hogyan juthatunk el a kötelességteljesítéstől a szenvedélyig?
- Hogyan lehet *emberhalász* belőlünk, ha őszintén szeretnénk „megkeresni” az embereket?

A tapasztalt szakértő

Alapigék: Zsoltár 119:11-12; Lukács 10:38-42

Bizonyára elment a józan eszem. Hajnali 5 óra van, és ahelyett, hogy békésen aludnék a puha ágyamban, felfelé kapaszkodom a csúszós hegyoldalon. Korom sötét van. A körülöttem lévő hatalmas sziklák körvonalait alig látom, miközben kaptatok felfelé egy halványan sejlő alak mögött, aki töri az utat a hó- és jégtörmeléken át. Amikor elindultunk, dús zöld fákat és egy széles ösvényt láttunk, most azonban már nyoma sincs az ösvénynek, útnak, és a vezető nélkül egészen elveszett lennék. A Longs csúcsot akartuk megmászni, egy kb. 4350 méter magas hegyet Kolorádóban. Az öt óra hosszat tartó mászással ma még csak az út egyharmadát tettük meg. Mibe kevertem magam? Többet kellett volna edzenem, mielőtt vállalkozom egy ilyen feladatra, és szoktatnom kellett volna magam ahhoz, hogy ilyen magasságban milyen ritka a levegő. A vezetőm harminc évvel idősebb nálam, és fiatalos energiámmal együtt szégyenben hagy. Itt fenn a hegyen nem a puszta erő a lényeg, hanem a tapasztalat. Ez vigasztal. A vezetőm már több százszor járt itt, és úgy ismeri ezt a kopár tájat, mint a tenyerét. Tudja, hogy mikor csapnak le a délutáni viharok, mit kell tenni vészhelyzetben, és szinte bekötött szemmel is tudja, hol jár.

Könnyű egy vezetőt követni, az embernek jóformán csak a lábát kell emelgetni. Az út passzív, és csak a vezetőre kell hagyatkozni. Az igazi kihívást az jelenti, ha az ember maga is vezető lesz. Jézus az első tanítványokat *emberhalász*-nak, azaz vezetőkné hívtá el. Jézus ma téged és engem hív. A legfontosabb feladatot bízza ránk. Ez az elhívás lobbantotta lángra az apostolokat pünkösdkor. Beszélni akartak az embereknek Jézusról, és ez a vágyuk Jeruzsálemből elvitte őket az egész (akkor ismert) világra. A hivatásuk lett a szenvedélyük, az életük. Ezt tehernek éreznéd? Szenveddéllyel gondolsz arra, hogy az eltévedt vándorok vezetője legyél?

Hogyan lehet valakiből *emberhalász*? Mária sejtette, hogyan is kell elkezdenie: hallgatott és tanult. A Bibliából nem tudjuk meg, hogy pontosan mit is kellett volna csinálnia. Csak arról olvasunk, hogy Márta nem volt megelégedve vele. Elképzelem, amint Márta, Mária és Lázár betániai házának udvarán Jézus egy árnyas fa alatt ült. A tanítványok és Lázár félkörben foglaltak helyet körülötte, kérdéseket tettek fel neki, Ő pedig válaszolt. Néhányan a görcsös fának támaszkodtak, mások a kövekre ültek le. Az egész napos út után mindannyian kinyújtóztatják fáradt, poros lábukat. Eközben Márta a konyhában sürgölgődik. Előzetes értesítés nélkül tizenhárom vendég érkezett, és ráadásul nem is akármik. Márta jól tudta, hogy Jézus a

Messiás. Vajon nem a legpompásabb ételt készítené mindenki, ha a régen várt Messiás kopogtatna be az ajtaján? Egy tál pattogatott kukorica és egy zacskó, már tegnap kibontott chips azért mégsem lenne elég. Márta odaszólt Máriának: „Mária! Vedd a korsót és szaladj le a kúthoz vízért!” Mária sietve kimegy az ajtón, hogy teljesítse a feladatot, de amint elhagyja a fa alatt ülők mellett, kicsit lelassít, hogy a férfiak beszélgetését hallgathassa. Azután eszébe jut a víz, és gyorsan elindul. Visszatérve ismét lassít, néhány percre meg is áll. „Mária! Hol van már az a víz? A korsó csak félig van.” „Azt hiszem, már új korsó kellene, Márta. Ez ereszt.” „Ezt hozod fel mentségül? Csak akkor folyik el belőle ennyi víz, ha olyan lassan mész, mint egy csiga!”

Ezután Márta átküldte Máriát a szomszédba egy kevés búzáért. Ekkor még többet kellett rá várni. Hiszen amit Mária Jézustól hall, az annyira érdekesítő, egészen felénkül tőle. Minden szava őszinte és tiszta. Néha kemény és kihívást jelent, amit mond, mégis tele van szeretettel és kedvességgel. Mária még többet akart hallani. Amikor Márta arra kérte, hogy feje meg a kecskét, az állatot kivezette az ólból, hogy még fejés közben is hallhassa a férfiak

beszédét. Neki is lát a feladatnak, de a keze csakhamar megáll. Zsámolyával egyre közelebb és közelebb húzódik Jézus figyelmes hallgatóihoz. Ott ülve és Jézust hallgatva minden másról megfeledkezik. Mit sem gondol a kecskére, a tejre, az ételre, testvérére, a társadalmi szabályokra, az éhes vendégekre, csak issza Jézus minden egyes szavát. Egyedül az a fontos számára, hogy Jézus lábánál ülhesse. Mindent meg akar tudni, szinte szomjazza az ismereteket.

Ahhoz, hogy valakiből emberhalász legyen,
előbb hallgatnia és tanulnia kell,
még hozzá leginkább Jézustól.
Ma nem ülhetünk testközelben Jézus lábánál,
de hallgathatjuk szavát a Bibliából,
és tanulhatunk Isten kiemelkedő
hithőseinek életéből.

Máriának igaza volt: Ahhoz, hogy valakiből emberhalász legyen, előbb hallgatnia és tanulnia kell, még hozzá leginkább Jézustól. Ma nem ülhetünk testközelben Jézus lábánál, de hallgathatjuk szavát a Bibliából, és tanulhatunk Isten kiemelkedő hithőseinek életéből. Ha Máriához hasonlóan egészen megfeledkeznénk a környezetünkről, és feszült figyelemmel hallgatnánk a Biblia lapjairól hozánk szülő Istent, akkor mi is útra kelnénk, mint a Palesztina poros útjait rová tanítványok, és élénk beszélgetést folytatnánk Betánia árnyas fája alatt. Akkor a zsoltórossal együtt elmondhatnánk: „Szívembe zártam beszédedet, hogy ne vétkezsem ellened. Áldott vagy te, Uram! Taníts meg rendelkezéseidre” (Zsolt 119:11-12)!

A dolgozószobámban, a könyveim mellett van a kisautó gyűjteményem: kb. 300 db Hot Wheel kocsit. Némelyikhez legrégebbi gyerekkori emlékeim fűződnek. A nyolcadik születésnapomra az öcsém kifosztotta a perselyét és kölcsönkért a szüleinktől is, hogy megvehesse azt a tűzpiros VW GTI típusú kocsit, amire már olyan régen vágytam. Az esküvőnkre a sógornóm egy BMW Isetta hátsó szélvédőjére miniatűr italos dobozokból és finom ötvösmunkából kiírta, hogy: „Új házások!” Természetes, hogy vigyázok ezekre a kis kocsikra! Egy üvegezett szekrényben tartom őket, és egy karcolás sincs rajtuk. Valami ilyesmire gondolt a zsoltórossal, amikor azt mondta, hogy szívébe „zártá” Isten szavát. Mintha egy aranytallérokka teli kincsés ládának tartaná. Olyan értékes számára, hogy egyetlen aranyat sem akarna elveszíteni; nem engedné, hogy akár egyetlen karcolás is essen rajta. Ennyire kellene értékelnünk az Istennel eltöltött pillanatokat. A túlsorduló pohárból minden cseppet fel akarunk szippantani, hogy egy csepp se vesszen kárba.

Az emberhalászoknak azonban ezen kívül másfajta tanulásra is szükségük van. Ha valaki jó halász akar lenni, ismernie kell a halakat. A profi horgászok 1400 különféle csalt használják, attól függően, hogy éppen milyen fajtát akarnak kifogni és milyen vízben horgásznak. A halfogásnak különféle technikáit ismerik. Lehet jeges vízben, fíjjal, dárdával halászni, azután létezik a kormorán technika,

hogy csak egy néhányat említsek, és akkor még nem is említettem a hálóval való halászást és a különböző csalik sorát. És még azt gondoltad, hogy könnyű halászni?! Nem is csoda, hogy az amerikai kábeltévék csatornáit közül az egyik kifejezetten a halászással foglalkozik. Akik ebből élnek, elmondják, hogy minden hal egyedi. Ismerni kell a halakat annak, aki eredményes halász akar lenni. Gyakran hallottam fiataloktól: „Ugyan miért kell matekot, fizikát, történelmet tanulnom? Semmi szükségem nem lesz rá az életben!” Igaz, hogy egy bizonyos részét elfelejtöd annak, amit megtanultál, csak hogy egy lépéssel közelebb kerülsz a halak megismeréséhez! Minden egyes tantárgy, minden lecke segít, hogy jobb halász váljon belőled. Megeshet, hogy horgászni indulsz egy bottal, egy zsinaggal, meg egy horoggal, és sikerül kifognod egy halat. De milyen szomorú látni, hogy mit foghattál volna, ha megfelelő felszereléssel fogsz hozzá!

„A Szentlélek vezetését igénylő ember minél jobban csiszolja értelmét, annál eredményesebben használhatja Isten szolgálatában. Az Úr a tanulatlan embert is fel tudja használni, és fel is használja szolgálatában, ha Istennek szentelődik, és vágyik mások áldására élni. Akik azonban ugyanilyen odaszentelődés mellett alapos kiképzésben is részesültek, sokkal átfogóbb munkát tudnak Krisztusért végezni, mert előnyösebb helyzetben vannak... Egyetlen olyan lehetőséget se szalasszunk el, amikor értelmünket alkalmasabbá tehetjük Isten szolgálatára” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház. 229. o.)

Amikor a Longs csúcst akartam megmászni, tökéletesen megbízhattam a vezetőmben. Több százszor megnézte a térképet, mielőtt egy lépést megtett volna az ösvényen. Valóban jól ismerte az utat. Emellett a túrázás terén is kellő tapasztalattal rendelkezett: tudta, melyik a megfelelő lábbeli a mászáshoz, mennyi ételre és vízre lesz szükségünk, és ismerte a kiszámíthatatlan időjárást is. Legfőképpen azonban tisztában volt azzal is, hogyan motiváljon egy szédelgő, egészen kimerült fiatal hegymászt, hogy feljusson a csúcsra. – Ilyen egy tapasztalt túravezető.

Most a következő feladatot tűzöm ki eléd: Legyél te is szakértő vezető! Szorgalmasan tanulmányozd a Bibliát, és sajtáts el belőle mindent, amit csak megtanulhatsz az emberekről, akiket majd vezetni fogsz!

Beszélgünk róla!

- Ha Jézus lábánál ülhetnél, mint ahogy Mária tette, mit kérdeznél tőle?
- Olvasd el Péld 8: 10; 9: 10; 18: 15; 20: 15; 23: 12 verseit! Mit akart Salamon kifejezni?
- Mit kezdhethünk azokkal a bibliai kérdésekkel, amelyeket nem értünk?
- Hogyan mélyíthetjük el ismereteinket Istennel kapcsolatban?

Az ajándékok

Alapigék: János 14:5-14; Lukács 24:9-12; 1Korinthus 12:12-27

Szondolkoztál már azon, hogy vajon miért volt Jézusnak tizenkét tanítványa? Miért éppen tizenkettő? Három jó barát nem elég? Én biztosan azt javasoltam volna, hogy három elég: Péter, Jakab és János. Jézus azonban imádkozott - komoly beszélgetést folytatott az Atyával -, és csak utána választotta ki a tanítványait. Tehát miért választott ki tizenkettőt? Szerintem azért választotta ki őket, mert szüksége volt rájuk. Szüksége volt rájuk? Igen, szüksége!

Hogy lehet, hogy szinte nem tudunk semmit a többi tanítványról, csak az első háromról? Talán már mások is tűnődtek ezen. Mit tudunk pl. Taddeusról, Bertalanról, Fülöpről és Nátánaélról?

Tamás - az Iker, akít *kétkedőnek* nevezünk, habár ez az elnevezés téves. Inkább mondhatnánk körültekintőnek és bátornak. A neve valójában azt jelenti, hogy „iker”, de ikertestvéréről nem tudni semmit. Azt viszont tudjuk Tamásról, hogy kész volt feltenni a nehéz kérdéseket. Amikor Jézus a mennyei otthonokról beszélt, amit a hívőknek készít, Tamás megkérdezte, hogyan lehet eljutni oda (Jn 14:5). Mindegyik tanítvány azon gondolkodott, hogy hová is megy Jézus, és hogyan mehetnének utána, de csak Tamásnak volt mersze ezt hangosan is kimondani. Az ő kérdésére válaszolt Jézus az egyik leghíresebb kijelentésével: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet*” (Jn 14:6). Micsoda kérdés! Micsoda válasz! Jézus halála után a tanítványok annyira féltek a feldühödött tömeg gyilkos dühétől, hogy elrejtőztek, és még az ajtót is jól beretesztették. Egyedül Tamás nem volt velük. Talán magányra volt szüksége a gyászban. Az is lehet, hogy visszament a Gecsemáné kertbe imádkozni. Nem tudjuk. Amikor azonban ő is csatlakozik a többi tanítványhoz, elmondják neki, hogy Jézus megjelent közöttük. Életre kelt a halott? Ezt talán te sem hitted volna el!

A többi tanítvány sem hitt azoknak az aszszonyoknak, akik állították, hogy a sírnál angyalokkal találkozott (Lk 24:11), és nem hitték el a jó hírt sem. Amikor pedig Jézus a bezárt szobában megjelent a tíz tanítványnak (Iskáriótes Júdás addigra már felakasztotta magát, Tamás pedig nem volt velük), azt hitték, hogy szellemet látnak (Lk 24:37). Először még magának Jézusnak sem hittek! Csak azután hittek neki, amikor biztatta őket, hogy érintsék meg a sebeit (Lk 24:39). Tamásban és a többi tanítványban ugyanazok a kér-

dések kavargtak, de csak Tamásnak volt mersze hozzá, hogy fel is tegye azokat. Tamás ilyen volt: nem sodródott a tömeggel, és a kemény kérdéseket sem hallgatta el. Jézusnak ma is szüksége van ilyen fiatalokra!

A tizenkettő között András töltötte be a jó barát szerepét. Általában úgy utalnak rá az evangéliumok, mint Péter testvérére, mintha be kellene mutatni. Pedig valójában András találkozott először Jézussal. Keresztelő János tanítványa volt, és amikor János a világ Megváltójának nevezte Jézust, András azon nyomban Jézus követője lett (Jn 1:40). Ő vitte Pétert Jézushoz. „*Megtaláltuk a Messiást*”

(Jn 1:41) - mondta neki. A későbbiekben sorra Jézushoz vezette az embereket, pl. a kisfiút, akinek volt néhány kenyere és hala (Jn 6:8-9), és a görögöket is, akik beszélni akartak a Mesterrel (Jn 12:20-23). Péter kit vitt Jézushoz? Nem fordítva kellett volna lennie: hogy András az első a ranglétrán, Péter pedig csak utána következnek? András mégsem panaszkodik, hanem továbbra is szerényen Jézushoz vezeti az embereket - felhasználva adottságait. Ha valaki *másodhegedűs*, attól még nem lesz másodosztályú! A fiatalok között vannak, akik nem elsőként jelentkeznek az iskolai színdarab főszerepéért, mert szívesebben maradnak háttérben. Jézusnak éppen annyira szüksége van a szerény szolgálókra, mint a nagyhangúakra!

*Lelki ajándékok mindaz,
amit Isten dicsőségére használsz.
Talán a személyiséged az ajándékok,
vagy egy különleges képesség az...
Bármilyen nagyok vagy kicsiniek
tartod is az ajándékokat,
másoknak is szüksége van rá.
Időnként előfordul, hogy
amit az ember a legkisebbnek tart,
az valójában létfontosságú.*

A többi tanítvány története is épp ilyen érdekes. Ott van pl. a szegénylős Fülöp. Valószínűleg nem ő fogta fel a leggyorsabban a dolgok jelentését. A csapatban találjuk Bertalant is - talán őt nevezhették Nátánaélnak. Szókimondó volt, bár egy kissé cinikus, viszont őszinte, de nem túl diplomatikus. Azután ott volt Júdás, Jakab fia. Akkoriban gyakori, de egyben bátor választás volt egy gyereknek a Júdás nevet adni, a zsidó hős, Makkabeus Júdás emlékére. Miután azonban Iskáriótes Júdás elárulta Jézust, a keresztények már nem választották ezt a nevet. A tanítványokat sorolva szinte meg is feledkezünk Jakabról, persze nem János testvéréről, hanem a másik Jakabról, Alfeus fiáról. Csendes lény találoan jelképezheti azt a számtalan keresztényt, akik nem túl sokszor kapnak elismerést, pedig bőségesen tesznek jót a környezetükben.

Jézus két politikust is meghívott a tanítványai körébe: a „terrorista” Simon és a Római Birodalom kiszolgálóját, Mátét. Simon egy „terrorszervezet” tagja volt, akik „gerillaháború-szerű” rajtaütéseik során római katonákat gyilkoltak. Az biztos, hogy értett a kardforgatáshoz. Máté ennek épp az ellenkezője volt. Eladta magát a rómaiaknak, cserébe sok pénzt kaphatott. Adószedő volt, és elképesztő vámot vetett ki az emberekre, nem is csoda, hogy úgy meggazdagodott. Ennek azonban az volt a hátulütője, hogy

a családjá, a barátai és a vallási közösség árulónak tartotta. Nem tudni, hogy folytattak-e heves vitákat Simonnal, viszont Jézus mindkettőjüket elhívta tanítványának, mindkettőjükre szüksége volt. Az ő esetük is arra példa, hogy emberként lehetnek ellentétes nézeteink, de amikor Jézus elhív, kiesik kezünk közül a kard és a buksza, és attól fogva már Jézus ügyét szolgáljuk, nem a magunkét!

Jézus nem csak egyforma embereket hívott el, nem csupán a jó sportolókat, a gyakorlatias embereket, a vezetőket, értelmeseket szólította meg, hanem mindegyik tanítványt önmagáért választotta ki. Egészen egyedül volt a jellemük, az adottságaik, talentumaik - és mindegyikükre szükség volt. Jézusnak ma is éppen úgy szüksége van minden férfira és nőre. Lehetünk visszahúzódók vagy bőbeszédűek, gyors vagy lassú észjárásúak, megfontoltak vagy inkább megfontolatlanok - az biztos, hogy egyéni jellemzőinket hozzuk a tanítványok körébe.

Pál a keresztények közösségét az emberi testhez hasonlította (1Kor 12:12-27). Képzeljük el, mi lenne, ha egyik reggel felébredve azt találnánk, hogy a lábunk hirtelenjében inkább egy plusz szempárrá vált! Vagy mondjuk az orrunk - mert nem érezte magát elég hasznosnak -, egy második szájá változott. Elképzeltetlen! „*Márpedig az Isten rendezte el a tagokat a testben, egyenként mindegyiket, ahogyan akarta*” (1Kor 12:18). Pál azért élt a test hasonlatával, hogy jól ki tudja fejezni azt, amit a lelki ajándékokról akart mondani.

- **Isten választott ki.** Bármelyik tagja is vagy a testnek, Isten választott ki annak. Ha vezető vagy, mint Péter, jól gondold meg, hogy milyen példát mutatsz! Ha „csupán” egy jó barát vagy, mint András és Jakab: ne csüggedj, Isten valami igen fontos feladatot bíz rád ott, ahol vagy!
- **Isten gazdagon megáldott és ellátott azzal, amire szükséged van.** Vannak lelki ajándékaid. Lelki ajándékok mindaz, amit Isten dicsőségére használsz. Talán a személyiséged az ajándékok, vagy egy különleges képesség az. Némelyiket éppen most kaptad Istentől. Ezek egészen természetesnek tűnnek neked. Isten adhatott még kitartást, vidámságot és olyan adottságokat is, amelyekért keményen megdolgoztál. Bármilyen nagyok vagy kicsiniek tartod is az ajándékokat, másoknak is szüksége van rá. Időnként előfordul, hogy amit az ember a legkisebbnek tart, az valójában létfontosságú.
- **Isten felelőssé tesz az ajándékok használatáért.** A test minden egyes tagja fontos. Ha a test egyik tagja hiányzik, ez az egész működését gátolja. Akinek fáj már a foga, tudja, hogy egyetlen kis fog fájdalomtól mennyire szenved az egész test. Éppen így, a gyülekezet sem lesz teljes értékű a te közreműködésed nélkül.
- **Isten oda állít, ahol szükség van rád.** A sakkasztalra különböző kockákra állítják bábuikat. Mindegyiknek éppen az adott helyen kell állni, aminek a pontos okát csak a sakkjátékos tudja. A legmegfelelőbb helyet választja mindegyik figurának. Bízz Istenben, hogy Ő majd oda állít, ahol a legnagyobb szükség van rád!

Tehát hogyan találhatjuk meg a helyünket, hogyan ismerhetjük fel ajándékainkat, talentumainkat?

- 1) **Légy őszinte!** El tudnánk képzelni a kosaras Shaquille O'Nealt balett-táncosként? Hát persze, hogy nem! Semmi rossz nincs abban, ha az embernek vannak álmai, elképzelései, és igyekszik azokat elérni; de Isten talán más ajándékot adott, mint amiről ábrándoztál. Légy őszinte magaddal! Meglehet, hogy nagyszerű ajándékaid, talentumaid vannak olyan területeken, amelyekre azelőtt még nem gondoltál...
- 2) **Légy kész tanulni!** Ha kell, vállald a kockázatot! Általában az ember úgy tudhatja meg legjobban, hogy milyen ajándékai is vannak, ha kipróbálja magát különböző területeken. Kérdezd meg a lelkesedtől vagy ifjúsági vezetődtől, hogy miben tudnál segíteni, és próbáld ki azt! Lépj ki abból a körből, ahol kényelmesen érzed magad, és eközben Isten megáld. Felismered az ajándékodat.
- 3) **Légy bátor!** A lusták nem jutnak túl messze. A személyiségünk lehet egészen eltérő, de minden egyes tanítványnak el kellett döntenie, hogy követi Krisztust. Útnak kellett indulniuk. Tehát dobd el a távirányítót, tedd félre a videojátékot, menj el a klubból és légy bátor!
- 4) **Légy szerény!** Még a legnagyobb tanítványok történeteiben is találni hibákat, kudarcokat. Fiatal vagy és tele energiával. A gyülekezeted „testének” szüksége van rád. A „test” nem tökéletes, persze te sem vagy az. Hallgass a bölcs hívő férfiakra és nőkre, tanulj tőlük és maradj szerény; mások hibái miatt pedig ne tépelődj sokáig!
- 5) Végül és legfőképpen pedig **engedd, hogy a Szentlélek felhasználjon!**

Amikor 16 éves voltam, megkértek, hogy a gyülekezet orgonistája legyek. Egészen megdöbbentem, mert rajtam kívül voltak mások is, nálam tapasztaltabbak és tehetségesebbek. Miért éppen engem választottak? Bizonyára nem azért, mert olyan jól ismertem a billentyűket, hanem talán a különböző adottságaim kombinációja miatt: szorgalom, megbízhatóság és rugalmasság, ami kipótolta muzikalitásbeli hiányosságaimat.

Ne mérd magad másokhoz, akiket ilyen vagy olyan téren a legjobbnak tartasz, mert Isten a lelki ajándékok sajátos csoportját adta neked, méghozzá olyan céllal, amit csak te tudsz betölteni!

Beszéljünk róla!

- a. Mondd el a melletted ülőnek, hogy szerinted milyen lelki ajándékai vannak!
- b. Olvasd el 1 Korinthus 12. fejezetét! Miért szentelt Pál egy egész fejezetet ennek a témának? Mit akart kihangsúlyozni?
- c. A párhuzamos bibliaiszövegeket nézve láthatjuk, hogy a lelki ajándékoknak nincs kizárólagos listája. Pál csak megemlíti néhány főbb kategóriát. Ha ma sorolnánk fel a lelki ajándékokat, mi mindent számítanánk oda?
- d. Hogyan kezdhethük használni ajándékainkat?

TED Camporee – Cserkésztalálkozó

Kiemelt program

- Helyszín: **Iso Kirja, Finnország**
- Időpont: **2010. július 27–augusztus 3.**
- Nemzetközi honlap: www.camporee.fi
- Információk és jelentkezés: **André Krisztina – andrekrisz@gmail.com** e-mail címen
- Határidő: **április 12.**

Reflektorfényben

Alapigék: Máté 16:16; 26:31-75; János 18:15; Példabeszédek 28:1

Nem tudom, ki hogy van vele, de kislíú koromban én mindig híres akartam lenni. Számomra ez azt jelentette, hogy én leszek a világ legjobb focikapusa. Elképzelttem, hogy az országom színeiben játszom a világbajnokságon, miközben ezek figyelik, ahogy a mindent eldöntő mentés közben a labdára vetődöm. Álmaimban lepergett előttem a jelenet lassításban, és szinte hallottam a tömeg éljenzését is. Meglehet, kissé túlzó és bután gyermekes kívánság volt, persze nem hinném, hogy én lettem volna az egyetlen

sze Péter is közéjük tartozik. Biztos vagyok benne, hogy Péternek gyerekkorában hatalmas álmai lehettek. Ha ő is olyan volt, mint a legtöbb kislíú Palesztinában, biztosan rabbi akart volna lenni, vagy a Szanhedrin egy köztisztelőnek örvendő tagja. Ábrándjai dacára azonban végül ő is a családi vállalkozásba kapcsolódott be. Akkoriban nem is jártak rossz idők a halászokra. Falujuk, Betsaida volt a régió halászati központja, Péter apja, Jóna (Jn 1:42) pedig Jakab és János apjának, Zebedeusnak (Lk 5:10) volt az üzlettársa. Jól ment az üzlet, bőven akadt munka, még napszamosokat is fel kellett venniük (Mk 1:20).

kissrác, aki hírnévről ábrándozott. Az öcsém szeretett volna lenni a mai Paganini, mások pedig arra vágytak, hogy elnök, híres tudós, csodaszép színész és sok könyvet publikáló író váljon belőlük. Mindannyian híressé akarunk válni - legalábbis egy kicsit; szerepelni a tévében, akár csak egy percre, vagy látni a nevünket nyomtatásban, egy újságban vagy folyóiratban.

A Bibliában is hallunk olyanokról, akik központi szerepet töltöttek be. A reflektorfényben álltak, mi pedig árgus szemekkel figyeljük a történetüket. Ábrahám, Mózes és Dávid - hogy csak néhány példát említsünk -, na és per-

Persze akárhogy is virágzott a vállalkozás, a halászmesterségnek nem volt éppen jó híre. Cicero, a római történész ezt írta: „A legszégyenletesebb foglalkozást pedig azok űzik, akik testünk étvágyát elégitik ki: »halárusok, hentesek, szakácsok, szárnyas-tenyésztők és halászok«” (Cicero: *On Duties*. 1.42). Jézus mégis arra hívja el a szerény sorsú Pétert, hogy vezető váljon belőle, emberhalász legyen. Péter tehát egyszerűen besétál valamibe, ami mellett eltörpültek még a legmerészebb álmai is. Az ő példáján keresztül meg tudhatjuk, mi kell ahhoz, hogy valakiből központi szerepet betöltő vezető váljon. Mt 26:31-75 verseiben megismerhetjük Péter jellemzőit.

Legyen benned merészség! „Az igazak pedig, mint az ifjú oroszlán, bátrak” (Péld 28:1, Károli). Péterrel kapcsolatban leginkább a bátorsága szembeötlő - akár jó, akár rossz dologról legyen szó. Amikor Jézus kijelenti, hogy a tanítványok el fogják hagyni, Péter azonnal megszólal: „én soha...” (Mt 26:33). Két verssel később pedig még nagyobb nyomatékkal mondja: „Ha meg is kell halnom veled, akkor sem tagadlak meg...” (35. v.). És ezek nem üres szavak voltak, Péternek valóban szándékában állt meg is tenni, amit mondott. Készen állt meghalni Jézussal, amikor kivonta

kardját, hogy megküzdjön a templomi örök és római katonák egész hadával. Ám nem ő fogadkozott így egyedül, hiszen a többi tanítvány azonnal csatlakozott hozzá (35. v.), csakogy Péter szólalt meg elsőként. Ő jelentette ki először, hogy szerinte Jézus az Isten Fia, ő volt az, aki még bírálta is Jézust, és Jézuson kívül egyedül ő járt a vízen. Olyan kemény kérdéseket tett fel Jézusnak, amihez senki másnak nem volt bátorsága, időnként pedig még javaslatokat is megfogalmazott arra nézve, hogy mit is kellene tenniük. Egy dolog egészen biztos: Péter nemcsak szóban volt bátor, mert szavait tett is követte. Valóban járt a vízen, és nem szállt inába a bátorsága akkor sem, amikor Jézust elfogták. Kardot rántott egy római sereggel szemben. Jézus mennyemenetele után Péter bátorsága még a zsidó vallási vezetőknek is szemet szúrt, mert bárhogyan fenyegették, semmivel nem tudták megakadályozni, hogy a feltámadott Jézusról prédikáljon (ApCsel 4:13-21). Légy bátor Jézusért, de ne csak szóban, hanem tettekkel is! Ez másokat is ösztönöz, lelkesít!

Légy bátor! „Péter távolról követte őt egészen a főpap palotájának udvaráig, és bement, leült a szolgákkal, hogy lássa, mi lesz a dolog vége” (Mt 26:58). Néhány perccel később Péter meg fogja tagadni Jézust ott, az udvaron, addig azonban figyelemreméltó bátorságot tanúsított. Ám akkor teljesen összezavarodott Jézussal kapcsolatban, aki ahelyett, hogy elfogadásakor tiltakozott volna, egyszerűen elment az árulóval. Nem azért tett csodát, hogy megmentse a tanítványait és önmagát, inkább a szolga fülét gyógyította meg, és mindennek tetejében még Pétert utasította rendre, amiért olyan hősiiesen védelmezte. Péternek fogalma sem volt, mi történik, és mit akar vagy vár el tőle Jézus. Úgy érezte, hogy a módszerei egyáltalán nincsenek összhangban Jézuséival. Mihez kezdjen most? Péter korábban így fogadkozott: „Ha mindenki meg is botránkozik benned, én soha meg nem botránkozik” (Mt 26:33). Miután Jézust elfogták, a tanítványok elszéledtek a sötét éjszakában, kivéve ketten: Péter és János. János később leírta, amit a Szanhedrin előtti meghallgatáson látott (Jn 18:15), míg Péter akkor csak a palota udvaráig jutott. Itt vártak a következő parancsra a Jézust elfogó templomi örök. Tudjuk, hogy percekkel ezután Péter bátorsága elillan, miután három egyszerű kérdést szegeznek neki. Mindaddig azonban bámulatra méltó bátorságot mutatott. Egyenesen besétált azoknak a főhadiszállására, akiket nem sokkal előtte megtámadott. Útközben talán azt ismételtgethette magában, amit Isten Józsuének, Izrael új vezetőjének mondott: „Ne félj, és ne rettegj, mert veled van Istened, az Úr, mindenütt, amerre csak jársz” (Józs 1:9). Jézust követni nemcsak akkor, amikor minden jól megy, hanem a nehéz időkben is - hát ehhez bátorság kell. Az

eddigiek pedig azt mutatják, hogy Péter valóban bátor vezető volt.

Légy szerény! Elérkezett Péter legsötétebb órája. Háromszor is megtagadta Jézust, és rádöbrent, hogy a Mester alig néhány órája mondott jóvendőlése már be is teljesedett. Olyan nagyot bukott, hogy mind a négy evangélium lassított képekkel vetíti eléink tagadásának minden egyes szaftos részletét. E szégyenletes időnek az emlékéét Péter egyetlen más tette sem homályosítja el az emberiség történelmé végéig. Nem lehet eltitkolni, a szőnyeg alá seperni, vagy bármiféleképpen eltüntetni. Közzemlére lett téve, az egész világ láthatja. Persze Péter nincs egyedül ezzel. A Bibliában szereplő sok más vezető jó társaságát élvez. Ábrahám nemcsak egyszer volt kész kiházasítani a feleségét, Sárát, arra hivatkozva, hogy csupán a testvére.

Dávid félrelépett Betsabéval, majd a férjét megölette. Még Mózes, a föld legszelídebb embere (4Móz 12:3, Károli) sem engedelmeskedett Istennek, hanem rácsapott a sziklára, ami miatt nem léphetett be az Ígéret Földjére. Igen, a vezetők is emberek. Ők is követnek el bűnt, mint mindenki más. Éppen ezért, légy szerény! Péter a nehezebb úton tanulta meg ezt a leckét. Az elhíresült kakasszó előtt nagyon is tisztában volt kiemelkedő pozíciójával. A lábmosás szertartásakor pedig, ahelyett, hogy a többi tanítvány közé sorolta volna magát, a többiek fölé akart kerekedni. Később, amikor bizonygatta, hogy ha mindenki más el is fordul Jézustól, ő ezt sosem tenné, akkor még nagyobb hűséget fogadott. Péter bukásához a büszkesége vezetett. A *The Youth Instructor* 1902. június 5-i számában a következő megállapítást olvashatjuk Péter tagadásáról

Az Igazi keresztény vezető
nem hatalmat gyakorol,
hanem szolgál,
és a Jézus által bemutatott
mintához igazítja az életét...
Az Igazi vezető szerep
nem arról szól,
hogy aranyérmeket
szerzünk itt, hanem
arany utcákon járhatunk
majd ott!
Nem a földi élet, hanem
a mennyei örökélet,
nem az itt elnyerhető dicsőség,
hanem az ottani korona a cél.

Krisztus kihallgatása idején: „Ma ezek vesztét okozza a Péter bukását előidéző rossz. Semmi nem sérti annyira Istent és veszélyezteti úgy az ember lelkét, mint a büszkeség és az önelégültség.”

Jézus a megfeszítése előtti héten már rámutatott, hogy Jakabban és Jánosban is hasonló lelkület volt. Azt kérték Jézustól, hogy nekik adja a fő helyet országában. Ekkor a Mester bemutatta a tanítványoknak, hogy mit jelent vezetónak lenni: „Tudjátok, hogy a népek fejedelmei uralkodnak rajtuk, és a nagyok hatalmaskodnak rajtuk. De közöttetek ne így legyen: hanem aki nagygyá akar lenni közöttetek, az legyen a szolgátok, és aki közöttetek első akar lenni, az legyen a rab-szolgátok. Mint ahogy az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért” (Mt 20:25-28).

Mit jelent vezetónak lenni? Jézus egészen más oldalról világít rá, milyen a vezető. Napjainkban az emberek küzdenek a vezetői posztért, mert hajlja őket a hírnév, a gazdagság, a megbecsülés és az elismerés vágya. Jézus azonban egyértelműen kijelenti, hogy a vezetés szolgálatot

jelent. Nem az a lényeg benne, hogy mit *kaphatsz*, hanem amit *adhatsz*. A vezetés aláztos szolgálatot jelent. Az igazi keresztény vezető nem hatalmat gyakorol, hanem szolgál, és a Jézus által bemutatott mintához igazítja az életét. Az igazi vezetőt nem a katonákkal teli, kakaskukorékolástól hangos palotaudvar önelégültségében és büszkeségében találni, inkább a felházban, alázattal, tállal és törölközővel elvégzett rabszolgamunkában.

Az igazi vezető szerep nem arról szól, hogy aranyérmeket szerzünk itt, hanem arany utcákon járhatunk majd ott! Nem a földi élet, hanem a mennyei örökélet, nem az itt elnyerhető dicsőség, hanem az ottani korona a cél.

Felejtsd hát el a „focival” kapcsolatos álmaidat, és valóítsd meg inkább Istennek az életedre vonatkozó elképzelését! Isten vezetőnek hív!

Csak a felszínesen gondolkozó képzelet magát bölcsnek. Aki valóban értékes és sokat mutathat fel, általában készségesen beismeri ismeretbeli hiányosságait. Az igazi bölcsesség állandó kísérője a szerénység. (Lásd *The Youth Instructor*, 1902, június 5.!)

Amikor mindenki más még bizonytalankodott, Péterben volt a kellő bátorság kijelenteni, hogy Jézus az Isten Fia (Mt 16:16).

Beszéljünk róla!

- Milyen tulajdonságokat várunk el egy központi szerepet betöltő vezetőtől?
- Találkoztál olyan vezetővel, akire felnézél? Mi az, ami megkülönbözteti másoktól?
- Vö. Jn 10:11-15 és Ézs 40:10-11; Ez 34:1-15 verseit! Mit tudhatunk meg Jézus vezetői stílusáról ezekből a bibliai szakaszokból?
- Mit mutatnak az iméti részek azzal kapcsolatban, hogyan kell és hogyan nem szabad vezetni?
- A vezetés melyik elemére van leginkább szükségé ifjúsági csoportoknak? Te hogyan adhatnál példát azon a téren?

1xS Tini tábor

Sopron, 2010. július 11–18.

- Részvételi díj: 15 000 Ft
  - Jelentkezés: kalocsaitamas@adventista.hu e-mail címen, illetve 3000 Ft előleg befizetésével a 11742331–20003548-as számlaszámra.
- A megjegyzés rovatba kérjük beírni: „1xS Tini tábor”
- Jelentkezési határidő: május 24.

Missziókonferencia és Ifjúsági altábor

Kecskemét, 2010. augusztus 17–21.

A pálya szélén

Alapigék: 2Mózes 2:4; 7-9; 2Királyok 4:8; 10-11; Lukács 10:38-39; Máté 25:34-46

Éppen akkor szakított velem a barátnóm. Majdnem három évig jártunk együtt, amikor meglepetés-szerűen közölte: „Vége, ennyi volt!” Egy mondatával darabokra törte a boldog jövőről szövögetett álmaimat. Most mihez kezdjek? Hogyan leszek képes továbblépni? Akkor értettem meg, két dolog kell ahhoz, hogy az embernek újból egyenesbe jöjjön az élete: hosszú időt kell eltölteni Istennel és jó barátokkal. Alexandra ilyen barátnak bizonyult. A férjével a foci pályán órákon át rugtuk együtt a labdát, de Alexandra segített igazán, amikor annyira össze voltam törve. Általában nem ő a társaság központja, csendes és eléggé visszahúzódo személyiség, aki úgy kerüli a rivaldafényt, mint valami fertőző kórt. Viszont jellemző volt rá a vendégszeretet ajándéka. Szinte tárt karokkal fogadtak az otthonukban. Majdhogynem udvariatlanságnak tartották, ha hetente két-három alkalommal nem ugrottam fel hozzájuk ebédre vagy vacsorára, mindenféle előzetes bejelentés nélkül, amikor csak társaságra vágytam. Kis lakásukban nyugodtan kiönthettem a szívem, ő pedig csak hallgatózott, anélkül, hogy tanácsokat osztogatott vagy elmarasztalt volna. Alapvetően nem változott semmi, amikor eljöttem tőlük, de hazafelé már mindig úgy éreztem, mintha óriási tehertől szabadultam volna meg. Az esküvőm napján ott voltak ők is, hogy osztozzanak örömben; a kislányuk előttünk hintette a virágszirmokat.

A háttérben maradó követő.

Manapság abban is érezhető a sportélet hatása, hogy a pálya szélén álló játékosokat jobbra csak másodosztályúaknak tekintjük. Az egyházban azonban nem ez a helyzet. Valójában Jézusnak sokkal

több követője marad a háttérben, mint ahány a reflektorfényben áll. Jézus születésekor névtelen pásztorok és ismeretlen bölcsék imádták a kis Messiást, ők adták tudtul az örömhírt a vidéken és a királyi palotában élőknek egyaránt. Jézus földi szolgálata idején voltak olyanok, mint Zákeus, Bartimeus, a gadarai ördögösök és a 72 tanítvány, akik városról városra járva beszéltek Jézusról. Rajtuk kívül még megszámlálhatatlanul sokan lettek a követőivé, akikről mit sem tudunk. Sőt, a tizenkét tanítvány többsége is jobbára a homályban marad. A keresztnél és Jézus sírjánál találkozunk Salóméval, Mária Magdalénával és Máriával, Jakab anyjával. Ezek az emberek mind előlépnek a homályból egy pillanatra, de éppen csak addig, amíg megmutatják magukat, majd ismét eltűnnek a ködben. Pedig mindannyian hithősök voltak! Tehát hogyan sikerült ez nekik, és hogyan lehet valaki vezető a pálya szélén?

Jézus téged választott! Az ifjúsági csoportunkba jár egy fiú, aki kivételesen helyzetben van. Igen gazdag családból származik, hónapokat töltött majdnem minden kontinensen, az alkata sportos, izmos, arcvonásai tökéletesek, kiváló eredménnyel érettségizett és már az orvosi egyetemre jár. Különleges zenei tehetséggel énekel, zongorázik és gitározik, emellett vicces, éles eszű és remek a humora. Nem is csoda, hogy bárhol megfordul, szinte körülzsongják a lányok. Persze nincs két egyforma ember; így teremtett Isten, hogy egyedi legyünk, ki-ki a maga külön ajándékaival és talentumaival. Ha valaki úgy érzi, hogy nem ő a „tökéletes férfi”, vagy éppen a „szépségkirálynő”, ettől még korántsem kell értéktelennek gondolnia magát! Még véletlenül se higgyük azt! Az Isten előtt álló genetikai

lehetőségek milliói közül éppen olyanok teremtett, amilyen vagy. Jézus, akinek több millió egyéb lehetősége lett volna az örökkévalóságot eltölteni, mégis eljött a földre, hogy meghaljon érted! Az emberek milliói közül, akiknek különleges célt adhatott volna, éppen téged választott! Igen, Isten különleges feladatot szánt neked a tervében, és senki nem éppen olyan, mint te, nem helyettesítheti senki a te talentumaid, adottságaid és jellemtulajdonságaid sajátos kombinációját. Ahelyett, hogy azon keseregnél, amit nem tudsz elvégezni, láss inkább hozzá ahhoz, amire Isten képessé tett, mert nagy terve van az életeddel! Nem kell feltétlenül a reflektorfényben fürdened, hiszen Istennek terve van azokkal is, akik a pálya szélén állnak.

*Ahelyett, hogy azon keseregnél,
amit nem tudsz elvégezni,
láss inkább hozzá ahhoz,
amire Isten képessé tett,
mert nagy terve van az életeddel!
Nem kell feltétlenül a reflektorfényben
fürdened, hiszen Istennek terve van
azokkal is, akik a pálya szélén állnak.*

Kamatotzasd egyedi ajándékaidat! Lelki ajándék minden talentum, amit Isten szolgálatába állítasz. A Szentírás lapjain a szokatlan ajándékok széles skálájával találkozunk, amelyeket figyelve bepillanthatunk a Szentlélek által adott tulajdonságok körébe. Nem gondolnánk, hogy a kisgyerekekre való vigyázás is ebbe a csoportba tartozna, pedig Mirjám éppen ezzel segített megvalósítani Istennek Mózes életére vonatkozó tervét (2Móz 2:4, 7-9). Azután volt több olyan „varrónő”, mint pl. Anna (1Sám 2:19) és Tábita, aki „sok jót tett, és bőven osztott alamizsnát” (ApCsel 9:36). Tábita halálakor özvegyaszonyok számoltak be arról, hogy milyen nagy szolgálatot végzett „tűvel és cérnával”. A közel-keleti országokban a vendégszeretet még ma is alapvető elvárás. A súnemi aszszony nemcsak étellel látta rendszeresen vendégül Elizust, hanem még a házát is kibővítette, hogy a próféta kényelmesen eltölthesse náluk az éjszakát, amikor csak az országnak azon a táján járt (2Kir 4:8, 10-11). Az Újszövetségben Márta megvendégelte Jézust tizenkét tanítványával együtt, ami igencsak nagy teljesítménynek számít, tekintettel arra, hogy csapvízről, elektromosságról és különböző konyhai gépekről akkoriban még nem is álmodhattak (Lk 10:38-39). Arimátiai József (Mt 27:57-60) és Nikodémus (Jn 19:39) anyagi javaikat adták; a Cirénéből való Simon fizikai erejével segített (Mk 15:21). Dánielt a barátaival imáikkal támogatták (Dán 2:17-18). Ruth (Ruth 1:16-17) és Naamán kis rabszolgája (2Kir 5:3) kivételes bátor-

ságról tett bizonyosságot, még hozzá a legnehezebb körülmények között. Jézus azt is elmondta, hogy az igazi tanítványok etetik az éhezőket, befogadják a látogatókat, felöltöztetik a mezíteleneket, meglátogatják a betegeket és a foglyokat (Mt 25:34-46).

A Bibliában tehát számos példát találunk arra, hogyan lehet Istent szolgálni a pálya széléről, ám ezt még sokkal szélesebb körben gyakorolhatjuk ma. Isten mindegyikünknek egész készletet adott az ajándékokból. A már ismert lehetőségek mellett új alkalmak száza adódnak a komputer, az internet és a tömegtájékoztatási eszközök megjelenése óta. Láttam, hogy fiatalok blogokat írnak, web-fórumokon tartják a kapcsolatot azokkal, akik Istent keresik, komoly videoklippeket készítenek, vagy akár csak a hagyományosabbnak mondható programokba kapcsolódnak be. Az egyik gyülekezetemben egy olyan csoport működött, akik steppelt paplanokat készítettek a gyülekezet és a környék újszülött kisbabáinak, vagy azoknak, akik éppen nehéz időket éltek meg. Másutt a gyülekezet három nőtagja hetente egyszer délutáni foglalkozásokat tartott bevándorló családok gyerekeinek. Az Istentől kapott képességeink kamatoztatására vég nélküli lehetőségek sora kínálkozik. Imádkozz ilyen alkalmakért, és Isten biztosan nyit majd ajtókat. Ha lehet, keress valakit, akinek hasonló képzelései vannak! (Mindig sokkal könnyebb együtt dolgozni.) Azután indulj el, hogy valóra válthasd Istennek az életedre vonatkozó terveit!

Légy eltökélt! Cserkészkoromban részt vettem több túlélő túrán, és megtanultam gyufa nélkül is tüzet gyújtani. Ennek a legegyszerűbb módja, ha nagyítóval vagy egy üvegpalack aljával összegyűjtjük a nap sugarait, és valamilyen gyúlékony anyagra, pl. száraz fűre, gallyakra irányítjuk. Egyébként a nap sugarai egyenletesen szétszóródnak, de ha a sugarakat összegyűjtjük, tüzet tudunk gyújtani. Igaz ez a lelki vezetésre is. Sokkal inkább képes leszel arra, hogy lángra lobbantsd is embereket Jézus iránt, ha összpontosítod az energiádat. Jézus erre úgy adott példát, hogy nem száz vagy ezer, hanem csak tizenkét tanítványt választott, a tizenkettőből pedig kiválasztott hármat, akikre még jobban odafigyelt. Ezzel nem hanyagolta el azokat, akik a belső köréből kimaradtak, de képes volt lángra lobbantani a tanítványokat, akik pedig idővel tovább folytatták a munkát, másokat is Jézushoz vezettek. Jézus nem önkényesen, véletlenszerűen válogatott, hanem nagyon is tudatosan, célzatossággal.

Legyél határozott, eltökélt, függetlenül attól, hogy éppen milyen ajándékot kaptál! Ne várj arra, hogy majdcsak történik valami, inkább tegyél valamit te! Figyelmedet összpontosítsd a kivitelezhető, reális célokra, különben a végén úgy érzed, mintha szűrőre cserélted volna fel a nagyítót. Valószínűleg nem tudod felszámolni az egész világon az éhezés okozta összes problémát, de jelentősen megváltoztathatod városod hajléktalanjainak az életét. Tűzz ki magadnak egy célt, például: mivel a vendégszeretet ajándékát kaptam, időnként meghívom a szomszéd lányt, hogy ezzel bemutatthassam neki Jézust. Vagy pedig a látogatás ajándékát kaptam, ezért felkeresem azokat a gyülekezeti tagokat, akik már nem járnak, és meghallgatom őket, ahogy Jézus is tenné.

Amikor az embereket Jézushoz vezetjük, nem a mennyiség számít. Nem kell rekordot döntened abban, hogy

hány füzetet tudsz kiosztani egy nap alatt. Inkább összpontosíts az ajándékodra! Ez nem azt jelenti, hogy meg kellene feledkezni a teljes képről, mégis határozottan gondolni kell saját vezetői adottságodra is. Gyűjts tüzet Jézusért!

A körzetemben egy tizenöt tagú, főleg idősebb testvérekből álló gyülekezet elhatározta, hogy tüzet gyűjtanak a városukban. Megállapodtak abban, hogy ajándékaikat kamatoztatva összefognak, és bekapcsolódnak a helyi hajléktalanszálló tevékenységébe. Először különlegesen finom tortákkal felszerelve elmentek a szállóba, és kezdtek megismerkedni az emberekkel. Később kisebb kirándulásokra hívták a hajléktalantokat. A gyülekezeti tagok törődése nyomán néhányan megpróbálták újból talpra állni. A gyülekezet munkát szerzett nekik, lakásokat újítottak fel a számukra, segítettek kifesteni, sőt még a bérleti díjhoz is hozzájárultak. Többekkel megismerkedtek, akiket valamilyen korábbi vétségért börtönbüntetésre ítélték, de a gyülekezeti tagok nem vetették meg őket ezért. Hetente meglátogatták őket a börtönben, leveleket írtak nekik és bibliatanulmányokat küldtek. Eközben számtalan nehézségre ütköztek, de a vendégszeretet kezdeti eltökélt gyakorlása nyomán a gyülekezetük virágzóvá vált. Minden szombaton több vendég jött, mint tag. A vendégszeretet következtetés kinyilvánítása nemcsak egy pislákoló lánogcskát gyűjtött, hanem az egész környéken nagy lánggal lobogó tüzet szított.

Most rajtad a sor! Belemerülsz az önsajnálta miatt, hogy mások milyenek, te pedig milyen lettél, vagy készen állsz betölteni Istennek az életteddel kapcsolatos célját? Ha igen, akkor céltudatosan kezd hasznosítani az ajándékaidat! Gyűjts tüzed a környezettedben Jézusért!

„Isten sáfárai vagyunk, és rajtunk áll, hogy az Úr mennyit tud majd ránk bízni. Szent feladatot kaptunk. Éppen annyi lesz a dolgunk, amennyit értelmesen, tiszta szívvel el tudunk látni. Ránk sugárzott a jelenvaló igazság fénye, és minden férfinak, nőnek és gyereknek, aki csak ismeri az igazságot, igyekezni kell megszentelődni az igazság által. Isten műve előbbre vitelére kell felhasználni minden lelki ajándékot, minden talentumot. Az önzésnek nem szabad teret engedni. Így lehetünk a világosság csatornái” (Review and Herald, 1899. november 14.).

Beszélgünk róla!

- Nézzük át ismét a felolvasásban felsorolt feladatokat, amelyeket a „pálya széléről” lehet végezni! Vajon miért olvashatjuk a Bibliában ezeknek az embereknek a nevét?
- olvassuk el Zsid 13:1-3, 16 verseit! Mit jelent „Istennek tetsző módon” szolgálni (Zsid 12:28)? A szolgálat fogalma hogyan hat arra, ahogy Isten tiszteletére gondolunk?
- Ha nekünk kellene összeállítani a lelki ajándékok listáját, mivel egészítenénk ki azt, amit Pál írt le 1Korinthus 12-ben?
- Milyen ajándékokat látsz az ifjúsági csoportod tagjaiban? Hogyan tudnátok ezeket céltudatosan felhasználni?

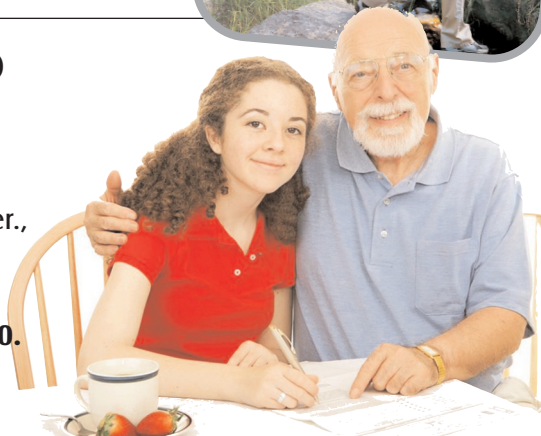
ÉS Napok – Veszprém, 2010. október 22–24.

Jelentkezési határidő: 2010. szeptember 30.

Biblia leíró verseny

- Budapest VIII. ker.,
Golgota u. 3.
- 2010. október 30.

A fáklya

Alapigék: 2Mózes 18:13-27; Lukács 9: 10

Négyévente a világ legnagyobb sporteseményét megelőzően az olimpiai lánggal körbefutják a világot. A görögországi Olümpiában gyűjtják meg a fáklyát, ami a harmónia jegyében körbejárja a földet, és végül megérkezik a következő olimpiai játékok megnyitó ünnepségére. 2008-ban az olimpiai láng minden kontinenst érintve 137 000 km-t tett meg 129 nap alatt. „Lobbantsd fel a lángot, légy része az álomnak!” – ez volt a 21 880 futó jelmondata, akik mindig egy kicsivel közelebb vitték a fáklyát a 2008-as Pekingi Olimpiai Játékok megnyitójához.

Képzeld el, hogy egyedül kellene lefutnod 137 000 km-t! Ezzel csaknem három és félszer megkerülhetnéd a földet. Lehetetlen! Viszont ha 21 880 futó összefog, csak 6,3 km-t kell megtenniük egyenként, mielőtt továbbadják a fáklyát.

A legtöbbben minden bizonnyal örömmel adják tovább a lángot, miután lefutottak 6,3 km-t. A maratoni futók meg tudnak tenni 37 km-t, de az is eltörpül a 137 000 km-es teljes távhoz viszonyítva. Érthető, miért is kell továbbadni az olimpiai fáklyát.

Sajnos az életben nem látjuk át ennyire világosan a dolgokat. A staféta átadása pedig jóval könnyebb, mint a vezetést átadni. Képzeljük csak el, mi mindent elvégezhetnénk, ha nem túlmunkával próbálnánk megsokszorozni erőnket, hanem többeket bevonnánk!

A Bibliában több példát is találunk a staféta továbbadására. Mózesnek azt tanácsolta az apósa, hogy a vezetéssel járó bizonyos feladatokat bizza rá arra méltó emberekre (2Móz 18:13-27). Később Mózes Józsuénak adta tovább a vezetői tisztelet. Isten utasításának eleget téve Illés Elizeust választotta ki utódjául. Dávid tudatosan jelölte ki Salamont trónörökösnek, és nem az idősebb fiai egyikét választotta. Az Újszövetségben Pál fenntartás nélkül megbízott abban, hogy Timóteus folytatja majd az evangélium hirdetését. És természetesen ott van Jézus.

Kétszer is elküldte a tanítványait, hogy hirdessék Isten országa eljövételét. Lukácstól tudjuk, hogy Jézus először elküldte a tizenkettőt prédikálni és gyógyítani (Lukács 9), majd pedig még hetvenkét tanítványt is elküldött. Hetvenkét tanú nagyobb eredménnyel hirdetheti az evangéliumot, mint egy, tehát Isten is kiosztotta a feladatot.

Jézus tisztaban volt vele, hogy ez a tapasztalat olyan próbát jelent nekik, ami felkészíti őket a mennybemenelele utáni időre. A feladatoknak ez a megosztása ma is éppen annyira időszerű. A következő lépéseket tehetjük ennek érdekében:

1. Imádkozzunk, és így válasszunk ki egy személyt vagy egy csoportot!

Lukács beszámolt arról, hogy Jézus imával töltötte az éjszakát, mielőtt kiválasztotta a tanítványait (Lk 6:12). Lukács kifejezte: Jézus imádkozott életének és szolgálatának minden meghatározó fordulópontja előtt, azt azonban még erősebben kihangsúlyozta, hogy a tanítványok kiválasztása előtt az egész éjszakát imádsággal töltötte. Mózes is imádkozott, amikor az utódlás kérdéséről gondolkozott: „Az Úr, a minden embernek lelket adó Isten rendeljen egy férfit a közösség élére. Az legyen előttük jár-tukban-keltükben, vezesse harcba, és vezesse haza őket, hogy ne legyen olyan az Úr közössége, mint a pásztor nélkül való nyáj” (4Móz 27:16-17). Erre Isten így válaszolt neki: „Vedd magad mellé Józsuét, Nún fiát, akiben van lélek. Tedd rá kezedet” (18. v.). Isten vezetni majd a te lépéseidet is, amikor keresed azt, aki tovább viszi a fáklyát.

2. Add tovább, amit tudsz!

Jézus mindenütt tanított, ahol csak járt. Tanított zsinagógában, hegyoldalon, mezőn, falvak utcáin, házaknál és még a kútnál is. A legtöbb időt viszont arra fordította, hogy a legközelebbi követőit képezze. Amikor a szántóföldön haladtak át, akkor is bepillantást engedett nekik a mennyei dolgokba, és missziós útukon minderről be is kellett számolniuk.

Jézus kifejezetten meghagyta nekik, hogy a falvakban és városokban járva hogyan tanítsák az embereket: „*Ingyen kaptátok, ingyen adjátok*” (Mt 10:8). A Biblia esetében nem támaszthatunk szerzői jogokat, és mivel Isten a forrása minden bölcsességnek (Péld 1:7), még a gondolatainkért is Őt illetik a szerzői jogok. Isten azt akarja, hogy másoknak is továbbadjuk azt a világosságot, amit nekünk adott. Nem kell másoknak újból feltalálni a kereket, inkább a benned lévő tüzzel gyűjtsd meg mások gyertyáját is!

3. Értelmes feladatot bizz másokra! Nem sokan fogják a sajátjuknak érezni a feladatukat, ha csak lényegtelen dolgokat bízunk rájuk. Jézus ezt jól tudta. A tanítványait a legfontosabb üzenettel küldte ki, és hatalmat adott nekik örögi lelkek és be-tegségek felett (Lk 9:1). A célunk vezetőik kiképzése, nem segítőké. Vannak olyan vezetők, akik szem elől tévesztik a célt, és megelégszenek rabszolgákkal, robotokkal, persze ez nem segíti elő a megtöbbszöröződés folyamatát. Bizonyára mindenki tapasztalta már, hogy általában éppen az adódó nehézségekkel birkózzunk meg. Ugyanez igaz azokra az emberekre is, akiket vezetni akarunk. Találjunk egy olyan feladatot, amire annak a bizonyos embernek vagy csoportnak adottságai vannak! Először is mutasd be, hogyan végeznéd el a feladatot, majd vágjatok bele együtt! A harmadik alkalommal már az újaknak is lesz elég tapasztalatuk és önbizalmuk. Engedd, hogy ők végezzék, és te csak akkor segíts, ha szükségük van rá! Végül bíz rájuk teljes egészében a feladatot, mert ekkorra már egyedül is el tudják látni. Ahogy bizonyára megfigyelted, ehhez a folyamathoz szükség van mindenki elkötelezettségére. Időnként ez természetesen adódik, máskor viszont tudatos erőfeszítés szükséges az új munkatársak segítése érdekében. Ám ez mindig megtérül. Mózes erre remek példa, aki mindig több és több értelmes feladatot engedett át Józsuének, végül a teljes vezetést rábízta (lásd 4Móz 27:19-23). Ezt láthatjuk az apostolok esetében is. A gyülekezet fizikai szükségleteiről való gondoskodásra hét diakónust választottak ki, akik között volt István és Fülöp (ApCsel 6:1-5).

Én egy olyan gyülekezetben nőttem fel, ahol komolyan vették a staféta továbbadását. Nem gondolnám, hogy a nagyapám akár egyetlen könyvet is olvasott volna a vezetéstudományról, viszont egyszerűen ráérezett, hogyan segíthet másoknak is bekapcsolódni. A nagyapám egy nagy gyülekezet első vénjeként kiválasztott egy tehetséges fiatal helyettesének, és az azt követő néhány évben mindig több és több feladatot bízott rá. Így pedig akkorra, amikor a nagyapám leköszönt, a gyülekezetben már volt egy jól kiképzett vezető, aki szintén követte a példát, és ő

is kiképzett több fiatal, akik új gyülekezeteket alapítottak a környéken, miután képzésben részesültek és a tapasztalataik által megerősödtek, felkészültek.

4. Értékelj és ünnepelej! „*Amikor az apostolok visszatértek, elbeszélék neki mindazt, amit tettek. Akkor maga mellé vette őket, és elvonult velük egy Bétsaida nevű városba*” (Lk 9:10). Jézus szakított időt arra, hogy csak a tanítványai legyen. Minden bizonnyal eltölthette volna ezt az időt számtalan más fontos feladattal, de akkor az volt számára az első, hogy a tanítványaival félrevonuljon a világtól. „Bensőséges kapcsolatban álltak Vele, ez bátorította őket, hogy elétárlják kedvező és kedvezőtlen tapasztalataikat, örömeiket munkájuk eredménye láttán, bánatukat kudarcaik, hibáik, gyöngeségük láttán” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó. 298. o.). Szánj egy hétvégét arra, hogy félrevonulj a vezetőikkel! Szakíts időt arra, hogy az összetartozás érzését erősítsétek, bátorítsátok egymást, odafigyeljetek egymásra! A tanulás folyamatahoz elengedhetetlen az őszinte értékelés. Ennek segítségével észrevesszük hibáinkat, és egymástól olyan ötleteket kaphatunk, amelyek nekünk is segítségünkre lehetnek a megoldásban.

5. Engedd el! Ha hűségesen megtetted az eddigi lépéseket, akkor már fokozatosan visszahúzódtál és engedted, hogy más tölts be az úrt. Először mindent te magad csináltál, majd lépésről lépésre átadtad a feladatot az új vezetőknek. Ekkor érkezik el a megfelelő idő arra, hogy elengedd a feladatot, és továbblépj. Lefutottad a rád eső 6,3 km-t, most pedig a következő futónak adod át a fáklyát, amit te is valakitől kaptál. Bizz meg az általad kiválasztott vezetőkben, a képzésben, amiben részesítetted őket, és bizz benne, hogy Isten majd őket is vezeti, ahogyan ezt veled tette! Ezzel felszabadultál, hogy egy új feladatot talájl magadnak.

Kidolgoztad magad a munkából, amikor továbbadtad a fáklyát; megtöbbszörözted az evangélium hatóerejét. Nem mindig könnyű visszalépni, és tiszteletet élvező vezetőből árnyékban mozgó figurává válni, az új vezetőknek azonban fejlődniük kell. Ez pedig lehetőséget biztosít neked arra, hogy egy új területen is megsokszorozd az erődöt.

Mintha kifejezetten az Egyesült Államoknak találták volna ki a négyszer százméteres váltófutást, amit az 1912-es stockholmi olimpián vettek fel a versenyszámok közé. Attól kezdve az USA csapata egy kivételével az összes versenyben győzött, összesen 15 arany-, 1 ezüst- és 1 bronzérem vittek el. A 2008-as pekingi olimpián megtört ez a szakadatlan sorozat. Amikor az első, a második és a harmadik versenyző futott, még minden jól ment. A csapat előnye tagadhatatlan volt, és már készültek az újabb

győzelemre. Ám akkor valami történt Tyson Gay és Darvis Patton között. Patton a kezével kinyújtotta a stafétát, Tyson Gay érezte is azt a tenyerében, de amikor megmarkolta, csak a levegőt fogta. A bot a földre esett, ami számukra a verseny végét jelentette.

Keresztény futásunkban a jó versenyben küzdjünk, és adjuk tovább a fáklyát!

Beszéljünk róla!

- Kaptál már valamilyen feladatot a családban, a gyülekezetben vagy az ifjúsági csoportodban? Milyen érzést vált ez ki belőled?
- Minden gyülekezetben rendszeresen történik változás a vezetői poszton. Beszéljessünk arról, hogy a gyülekezetünkben mi sikerült jól ill. rosszul az ilyen váltások idején!
- Olvassuk el 4Móz 27:15-23 és 2Móz 18:13-27 verseit! Mit tanulhatunk Mózesről a feladatok kiosztásával kapcsolatban?
- Hogyan kapcsolódik be Isten a feladatok megosztásába?
- Mivel segítheted elő, hogy környezetedben megsokszorozódjanak az erők?

Segít7ek tábor

Nyírbátor, 2010. augusztus 1–8.

Jelentkezés és információ:
Udvar Renáta, udvarrenata@gmail.com
Jelentkezési határidő: május 24.

Segít7ek tábor

Gyömrő, 2010. augusztus

Jelentkezés és információ:
Krisán Andrea,
andy_mert2001@yahoo.com
Jelentkezési határidő: május 24.

Segít7ek tábor

Gyulafirátót, 2010. július 27–augusztus 3.

Jelentkezés és információ:
Tóth Szilárd, tothszilard@adventista.hu
Jelentkezési határidő: május 24.

Regionális Ifjúsági Napok

- Január 9., Nagykanizsa
- Február 6., Budapest
- Február 27., Nyíregyháza
- Április 10., Veszprém
- Május 15., Eger
- Május 22., Budapest
- Június 5–6., Hódmezővásárhely
- Szeptember 11., Budapest
- Szeptember 11–12., Hódmezővásárhely
- November 20., Debrecen
- November 27., Budapest

A Szentlélek erejével

Alapigék: János 14:1-5, 16-17, 26-27

Természetéből adódóan nem szívesen vállalok kockázatot. Engem is azok közé lehetne sorolni, akik a kis megtakarított pénzüket egy zokniba rejtve az ágy alá dugják. Így amikor az egyik barátom rá akart rávenni, hogy a helyi uszodában ugorjak le a 10 méter magas trambulinról, a legnagyobb kedvességgel tiltakoztam. Túlságosan kockázatosnak tűnt. Azt pedig pontosan tudtam, mennyire fáj, ha csak 1 méteres deszkáról ugrik is le valaki, és a hasára érkezik. Nem érdekelt, hogy gyávának, ijedősnek nevezett. Az egyik ötlete azonban mégiscsak felkeltette az érdeklődésemet: Csak nézz le onnan fentről! Nem kell leugranod. Így aztán felmáztam egy háromemeletes épület szédítő magasságáig. Tartottam tőle, hogy lelök a trambulin széléről, ezért engedtem őt ugrani először, utána pedig centiméterenként közelebb merészkedve a deszka széléhez, lenéztem a mélybe. A barátom ugrása után a hullámok már elültek, a víz tükörsima volt. Leláttam egészen a medence aljáig - még 7 méterrel mélyebbre. Mintha egy hatemeletes ház tetején álltam volna. Azonnal elhatároztam, visszatérek a biztonságba a lépcsőn át, csak azt nem vettem észre, hogy miután felmentünk a toronyba, az úszómester bezárta az ajtót. Már csak egy úton juthattam le, ami ijesztő volt. Lassacskán odamerészkedtem a deszka széléig, szinte a lábujjaim is lelőgtak, és akkor megtettem még egy lépést.

Az imahét során az eddigiekben azt kísértük figyelemmel, hogyan akar Isten a lelki életúton mindig egy szinttel feljebb vinni. Közös útjuk elején Jézus arra hívta a tanítványait, hogy ne csak a követői legyenek, hanem egyben vezetők is. Ez a megbízatás éppúgy szól a színpalak mögött tevékenykedő, mint a reflektorfényben álló tanítványoknak. Vezetés alatt Jézus azt érti, hogy Isten országába vezetjük az embereket. Éppen ezért adott neked ilyen személyiséget, természetes adottságokat és talentumokat, amelyek Isten szolgálatába állítva lelki ajándékokká válnak. És mindennek tetejében Isten azt akarja, hogy erőink megsokszorozódjanak. A jó vezetők minden feladatot kiosztanak, és ezzel másokat is vezetővé nevelnek. Tanuld meg, gyakorold és tanítsd!

Ha létezik nehéz feladat, hát éppen ez az. Isten nagy dolgokra készlet: fogjunk össze azoknak a megmentéséért, akiknek a környezetünkben szükségük van a Megváltóra. Készen állsz rá? Jézus feltámadása után a tanítványok megpróbálták elrejtőzni a bereteszelt szobában, és

még a régi foglalkozásukhoz is visszatértek. Túl nagyoknak érezzük a feladatot. „Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet...” (Mt 28:19) - ez egyrészt meghaladja a mi képességeinket, Jézus bűnös követőit, és azt is, amilyen hatással valaha lehetnének az emberekre. Való igaz, hogy Isten nem olyan egyszerű feladatokat bízott ránk, amelyeket, ha nekigyürkőzve belekezdünk, könnyűszerrel elvégezhetünk. Nem! Isten rendkívüli feladatokat állít eléink, amelyekre csak akkor lehetünk képesek, ha a Szentlélek megerősít.

Isten munkásokat keres az aratásba,
nem lógókat. Jukább arra törekedjünk,
hogy mély kapcsolatunk legyen
a Szentlélekkel, aki eredményes
emberhalászokká tehet,
és elvezethet az örök hazába!

János evangéliumában bepillantást nyerhetünk abba, hogy mit mondott Jézus a tanítványainak, mielőtt az örök és katonák feldühödött tömege a Szanhedrin elé hurcolta, majd pedig keresztre feszítették. Jézus komoly szavakkal bátorította a tanítványait a jövőre nézve, és az örökélet reményével vigasztalta őket (Jn 14:1-5). Elmondta nekik, hogy a következő órákban az Atya nem fogja elhagyni Őt, még ha a tanítványai el is szélednek (Jn 16:31-33). Beszélt arról is, ami a legfontosabb, hogy helyette eljön a Pártfogó (Jn 14:16-17, 26-27). „Én azonban az igazságot mondom nektek: jobb nektek, ha én elmegyek; mert ha nem megyek el, a Pártfogó nem jön el hozzátok, ha pedig elmegyek, elküldöm őt hozzátok” (Jn 16:7). Gondolom, hogy a tanítványok eleget tanakodtak ezen. Szinte hallom, amint vitába szálltak Jézussal: Nem, nem lesz jó, ha elmész! Ma is a legtöbben örülnének annak, ha Jézus fizikai valójában közöttünk járna. Hogyan is lehetne jó Jézus távolléte? Jézus számíthatott erre a kérdésre, azért mondta: a Szentlélek csak a távozása után töltheti be a tanítványokat. A tanítványok akkor még bizonyára nem fogták fel, mi mindent jelenthet

ez, pünkösdkor azonban megértették a Szentlélek munkájának jelentőségét. Akkor azt kérdezték, amit mi is: Jézus követőinek egy maroknyi csapata hogyan tehetne eleget Jézus parancsának, és hogyan lehetnének tanúi „...Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig” (ApCsel 1:8)? A megoldást akkor a Szentlélek ereje jelentette, mint ahogy ez ma is igaz. A szemmel látható jelenség után az apostolok „...különféle nyelveken kezdtek beszélni; úgy, ahogyan a Lélek adta nekik, hogy szóljanak” (ApCsel 2:4). A Szentlélek hihetetlen csodát tett az apostolokkal, és korántsem csak a beszédüket érintően. A félnék, bátortalan tanítványokból szinte azonnal merész, bátor evangélisták váltak. A főpap udvarán még csak önmagára figyelő Péter most felugrik egy dobozra, és szívé-lélkét beledja a prédikációba. A Szentlélek átfর্মáló ereje nemcsak Jézus tizenegy tanítványa esetében nyilvánult meg, hanem ma is, közöttünk. Természetesen mindannyian jól értjük, hogy a keresztény egyház születésekor Isten kifejezetten drámai erejű, ritka és szemmel látható módon mutatta be a Szentlélek jelenlétét. Ezzel akarta minden kétséget kizáróan bemutatni egész Jeruzsálemben, hogy noha Jézus meghalt, mégsem halott, és az Ő Lelke vezeti követőinek csapatát. A Szentlélek átalakító ereje akkor sem feltétlenül változtatta meg a hívők személyiségét, mint ahogy most sem. Péter a Szentlélek kitöltése előtt és után is bátor, merész volt. Lehetünk bárkik, rendelkezhetünk bármilyen talentumokkal, minket is betölt a Szentlélek, hogy lelki ajándékainkat bátran és eredménnyel használhassuk. Ez pedig azért történik, hogy Jézushoz vezethessük az embereket.

Ám a Szentlélek nemcsak bennünk munkálkodik: „...mindenki a maga nyelvén hallotta őket beszélni” (ApCsel 2:6). A Szentlélek ajándéka pünkösdkor éppen olyan csodát tett a beszélők, mint a hallgatók esetében. Bármit is közvetítettek a hanghullámok, a hallgatók mind a saját nyelvükön hallották a beszédet. A hallgatóság feje fölött ugyan nem látszottak a lángnyelvek, de a Szentlélek bennük is munkálkodik. Amikor Jézus emberként élt, ezzel korlátok közé szorította magát; a párbeszédnek csak az egyik oldala volt az övé, míg a Szentlélek csodálatos módon mindkét oldalra képes egyszerre hatni: a beszélőre éppúgy, mint a hallgatóra, a vezetőre és a követőre egyaránt. Ez magyarázatot ad arra, hogy Jézus miért mondta a távozását jobbnak a követői szempontjából nézve. Az emberhalászok számára a Szentlélek az a *titkos ügynök*, aki a hallgatók szívére hat. Ezzel Jézus minden kijelentése a helyére kerül, hiszen egyrészt azt mondta, hogy „amikor eljön [a Lélek], leleplezi a világ előtt, hogy mi a bűn, mi az igazság és mi az ítélet” (Jn 16:8); másrészt pedig kifejtette: „amikor azonban eljön ő, az igazság Lelke, elvezet titeket a teljes igazságra...” (13. v.). Egy pillanatig se gondold, hogy egyedül kellene végrehajtanod az Istentől kapott feladatot! A Szentlélek készíti elő és győzi meg hallgatóinkat, közli Isten üzenetét általunk a törvényszékek előtt (Mk 13:11), sőt, még az imáinkat is Ő teszi elfogadhatóvá Isten előtt (Róm 8:26). Mitől is kellene félni, ha ott van a Szentlélek, hogy vezessen, másokat pedig felkészítsen? Nem kell a lehetetlent elvégeznünk, csak arra van szükség, hogy hittel elinduljunk. Valójában az apostolok tettei a Szentlélek tettei voltak. A korábban lehetetlennek tartott feladat most mintha maga lenne az álom, de sosem a saját teljesít-

ményünk miatt, hanem azért, mert engedjük, hogy a Szentlélek vegye birtokába az életünket. Azt jelentené ez, hogy kényelmesen hátradőlhetünk, már nem kell „tanulnunk”, nem kell „gyakorolnunk” és visszavehetnénk a „tanításból” is, amiről az eddigiekben beszéltünk? Távolról sem! Isten munkásokat keres az aratásba, nem lógósokat. Inkább arra törekedjünk, hogy mély kapcsolatunk legyen a Szentlélekkel, aki eredményes emberhalászokká tehet, és elvezethet az örök hazába!

Tehát mindannyian ott állunk a 10 méter magas ugrótoronyban, és megrémít a veszélyesnek tűnő ugrás. Lábujjainkkal dobolunk a deszka szélén, miközben azon jár az eszünk, hogy milyen más lehetőségünk volna. Nincs más mód azon kívül, hogy átadjuk magunkat Istennek. Meghallgatjuk azokat, akik előttünk jártak, és arra biztatnak, hogy hittel tegyük meg a következő lépést. És már zuhanunk is. De alig, hogy megindultunk lefelé, a zuhanás felkavaró érzése hirtelen véget ér. Nem látjuk ugyan, ám Isten keze elkap, tovább visz, és velünk együtt halad előre. Már készen állunk. Felkészültünk arra, hogy olyan helyekre jussunk el, és olyan emberekkel beszélgessünk, amire még ál munkban sem gondoltunk volna. Most már készen állunk arra, hogy tanuljunk, gyakoroljunk és tanítsunk.

„A Szentlélek befolyására a hívő ember szívében Krisztus él. Most nem látjuk Krisztust, nem is beszélhetünk vele, de Szentlelke mindenütt egyformán közel van hozzánk. Mindenki és mindenki által munkálkodik, aki befogadja Krisztust. Akiben a Lélek lakozik, abban mutatkoznak a Lélek gyümölcsei: »szeretet, öröm, békesség, türelem, szívéesség, jóság, hűség« (Gal 5:22). »Nektek pedig kenetek van a Szenttől – írja János –, és ezt tudjátok is mindnyájan. Nem azért írtam nektek, mintha nem tudnátok az igazságot, hanem azért, mert tudjátok az igazságot, és azt, hogy semmiféle hazugság sem származhat az igazságból... Amit tehát ti kezdettől fogva hallottatok, az maradjon meg bennetek! Ha megmarad bennetek az, amit kezdettől fogva hallottatok, akkor megmaradtok ti is a Fiúban és az Atyában»” (1Jn 2:20-24) (The Home Missionary, 1897. július 1.).

Beszélgünk róla!

- Még a legkeményebb férfi is fél valamitől. Te mitől félsz?
- Bizonyos félelmek lehetnek kisebbek, míg mások legyűrhetetlenek. Hogyan erősödhetünk meg abban, hogy Isten hatalmas, mellette eltörpülnek félelmeink?
- Az apostolok cselekedeteiben számtalan olyan emberről olvashatunk, aki betelt Szentlélekkel. Mit tesz a Szentlélek a te életedben?
- Egy konkordancia segítségével keressünk ki olyan bibliazövegeket, amelyekben a Szentlélek szerepel! Milyen szavakat találunk a Szentlélekkel kapcsolatban?
- Mit tehetünk, hogy jobban meghalljuk a Szentlélek készítését?

Gondolataim és elhatározásaim az 1. szombati felolvasás kapcsán:

.....

.....

.....

Gondolataim és elhatározásaim a vasárnapi felolvasás kapcsán:

.....

.....

.....

Gondolataim és elhatározásaim a hétfői felolvasás kapcsán:

.....

.....

.....

Gondolataim és elhatározásaim a keddi felolvasás kapcsán:

.....

.....

.....

Gondolataim és elhatározásaim a szerdai felolvasás kapcsán:

.....

.....

.....

Gondolataim és elhatározásaim a csütörtöki felolvasás kapcsán:

.....

.....

.....

Gondolataim és elhatározásaim a pénteki felolvasás kapcsán:

.....

.....

.....

Gondolataim és elhatározásaim a 2. szombati felolvasás kapcsán:

.....

.....

.....

